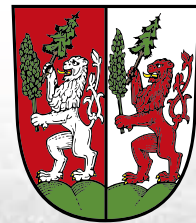

Bělohradské listy

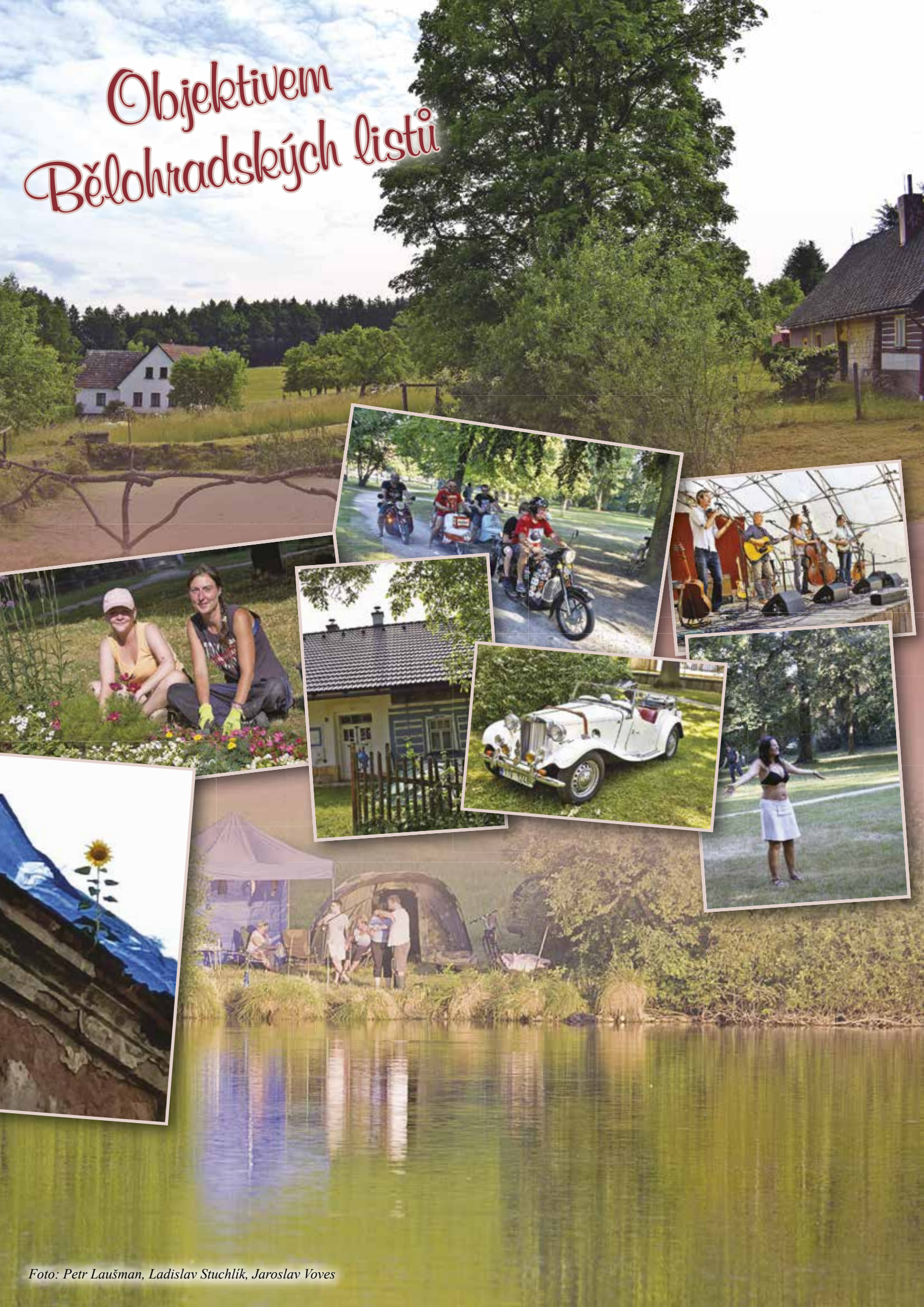
Vydáno 25. 8. 2023 • Ročník XXIII • Cena 16 Kč

Rozšířené letní vydání

4 / 2023

Objektivem Bělohradských listů

Zlataj Bělohrad

U moře jsem byl jenom dvakrát. V Dánsku u Baltského, bylo září a my s kamarádem Bohdanem jsme museli Balt za každou cenu okusit, i když neměl ani patnáct stupňů. Podruhé jsem koukal na amsterdamský přístav plný obrovských nákladních lodí, trajektů, jeřábů a bagrů. Teplé moře, to bulharské a rumunské, kam se hojně jezdilo „za komunistů“, mě jaksi minulo...

Teď, v důchodu, jezdím do termálek ve Slovinsku či Maďarsku. Plno bazénů na plavání i líný relax. Jasně modrá voda i ta petrolejově černá od třiceti do sedmatřiceti, jižní slunko, sauny, pára, hojně švédské stoly a ranní šampus navíc. Ve Slovinsku říkáme *chvala, dobr dan a laku noc!* V Maďarsku jenom uctivé poděkování – *köszönöm*, jinak zhola nic...

Věřte, nevěřte, při posledních rozpálených termálech, kdy bylo i pod slunečником a markýzou nevlídno, jsem vzpomínal na stín a klídek pod starými duby v naší Bažantnici. Viděl jsem se i v Pardoubku, v Parděse, kam si chodí zaplavat kytarový mág Roman Sluka, tři páry koní a já. Šel jsem zaaufákovanou Třetí stranou do oblíbené vinotéky Fandy Macha, seděl jsem s kornoutem vanilkové zmrzliny v zámeckém parku, zdolával na elektrokole nejprudší místní kopec ke kostelíku na Byšičkách.

Když jsme se před půlstoletím s manželkou rozhodli pro Bělohrad, ona občas říkala: „Hele, měli jsme bydlet v Praze, ne v Bělohradě.“ Dnes se domnívám, že je z manželky alespoň trochu Bělohradačka, přestože někdy opět tvrdí, že jsme měli žít v tři plus jedna na pražském sídlišti. To když naříkám, že už nestačím na práci u baráku a na zahradě.

Padesát let má i starý nepřekonatelný televizní seriál *Byli jednou dva písaři*. Jiří Sovák a Miroslav Horníček excelují v postavách pánů Bouvarda a Pécucheta. Tihle důchodci opustili v 19. století Paříž a přestěhovali se na venkov, aby se mohli oddávat vědám. Bádát, objevovat dosud nepoznané je velice obtížné a složité. Objevit Antarktidu, to nic není. Jedete na saních a nejednou jste v Antarktídě, říká pan Bouvard. Pokud nezmrznete, dodává...

Další moji oblíbenci – Cimrmani – mají ve hře *Záskok* tvrzení, že „v Českých Budějovicích by chtěl žít každý“.

Pravda.

Budějovice jsou krásné město. Můj parťák v bažantnickém tenisovém správcování Tonda, Budějovičák, nedá na město na soutoku Vltavy a Malše dopustit. „Budějky“ sleduje fotbalově, hokejově a vůbec...

Ano, v Českých Budějovicích by chtěl žít každý.

Každý kromě mě.

Já chci žít v Bělohradě, i když má řadu chyb a nedostatků.

Pro mě je zkratka Bělohrad zlatej.

Eduard Čeliš, foto: Václav Lejdar

4/2023

z obsahu čísla

Kateřina Rubínová

Libor Suchý

Strašidelná Bažantnice

Cyklistika

Vítězství v 1. A třídě

BĚLOHRADSKÉ LISTY — Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Josef Špür, Jaroslav Voves.

MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Povoleno: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Adresa: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon, fax: 739 629 482 / 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba, tisk: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

Korektury: Martin Žantovský

Další číslo vyjde: 20. 10. 2023

Fotografie na obálce:

01 Na skautském táboře

Ladislav Stuchlík

32 Rybařina pod Byšičkami

Jaroslav Voves

Zeptali jsme se za vás

Jak proběhl v ZŠ a MŠ školní rok 2022–23 a jak se obě školy připravují na ten přicházející?

Bělohradská mateřská škola měla velmi úspěšný školní rok 2022–23, který začal příjemnou změnou související s rekonstrukcí umývárny a výměnou podlahové krytiny na chodbách u 1. třídy na pracovišti T. G. Masaryka. I přes nemalá úskalí, která byla odhalena v průběhu stavebních prací, se podařilo vše dokončit podle plánu. Díky rekonstrukci se zvýšila kvalita prostředí a hygienické podmínky, které kvitovala i Krajská hygienická stanice při veřejnosprávní kontrole, která proběhla na obou pracovištích MŠ v listopadu 2022.

V uplynulém školním roce se celkem v sedmi třídách vzdělávalo více než 130 dětí, pedagogickou činnost zajišťovalo čtrnáct pedagogů a jeden asistent pedagoga, o provoz se staralo osm zaměstnankyň.

Pro podporu vzdělávání v oblasti digitalizace jsme zakoupili iPady, sluchátka k Albi knihám, robotické hračky, programovací včelky a další. Všechny zmíněné pomůcky přispěly k rozvoji dětí v mnoha oblastech. Během školního roku jsme realizovali nespočet aktivit, za zmínku stojí již tradiční sportovní skolička, lampionový průvod, lyžařský výcvik, ča-

rodějnické dopoledne, kurz plavání, besídky a dílničky pro rodiče, výlety a exkurze. Kulturní program byl zajištěn herci a muzikanty, kteří navštívili MŠ, dále návštěvou Divadla Drak v Hradci Králové nebo účastí na akcích MKS Lázně Bělohrad. Po covidové odmínce jsme navázali na tradici pěvecké soutěže Slaviček. První kolo dětí absolvovaly na ZŠ K. V. Raise, druhé kolo bylo již tradičně pořádáno novopackou Střední odbornou školou pedagogickou. Sladkou tečkou za celoročním snažením bylo představení dětí ze třídy Sluníčka. Muzikál O dvanácti měsíčkách v podání pětiletých dětí byl vskutku zážitkem, jen málokteré oko zůstalo během představení suché.

Přípravě na nový školní rok se věnujeme intenzivně už od jarních měsíců. Během letních měsíců realizujeme drobné opravy, malujeme prostory na obou pracovištích a měníme podlahovou krytinu na schodišti, na chodbě a v šatně v prvním patře nové budovy na pracovišti T. G. Masaryka. Dále dojde k posílení wifi ve třídě Sluníčka, plánujeme zakoupení interaktivní tabule na pracoviště v Horní Nové Vsi, kde jsme počátkem roku instalovali nový kamerový systém pro zvýšení bezpečnosti. Od září vstupujeme do operačního programu Jan Amos Komenský, financovaného z evropských fondů. Program nám zajistí finanční prostředky na podporu personální pozice školního asistenta, na inovace ve vzdělávání a na rozvoj pedagogů. I v novém školním roce se budeme věnovat inovaci didaktických pomůcek a inovaci materiálních podmínek.

*Jana Brádllová, ředitelka školy,
foto: Alena Fléglová*

Školní rok 2022–2023 na naší škole byl rokem radostným, protože jsme mohli pracovat bez různých omezení, která nás provázela v minulých dvou letech.

Znovu se žáci mohli zúčastnit všech kurzů, exkurzí, výletů, projektů, soutěží a představení. Zrealizovali jsme plavecký, lyžařský a sportovní kurz. Žáci čtvrtého a pátého ročníku si užili školu v přírodě v Hamštejně a v Hejnicích. V rámci exkurzí se žáci šestých tříd podívali do Archeoparku pravěku Všešary, navštívili hvězdárnu v Jičíně, žáci osmého ročníku poznali na vlastní oči krásu Národního divadla v Praze a devátáci se seznámili s prostředím Terezína a poznali pracovní nasazení v továrně Škoda v Mladé Boleslavi. V celostátní výtvarné soutěži Hledáme mladého grafika se zákyne devátého ročníku umístily na druhém a čtvrtém místě. Pátáci se zapojili do výtvarné soutěže s tématem Hasič a jeho vybavení a získali druhé a třetí místo. Své přírodovědné znalosti prodala zákyne devátého ročníku v krajské poznávací soutěži a umístila se na třetím místě. Několik úspěchů získali žáci ve sportovních soutěžích – volejbal, vybíjená, přehazovaná, florbal. Žáci byli také úspěšní v pěvecké soutěži Slaviček a v šachovém turnaji. Žákům druhého stupně se dařilo i v soutěži Finanční gramotnost.

Uspořádali jsme řadu projektů nejen ve třídách, ale i v rámci celé školy, při některých si žáci

mohli vybrat téma podle svého zájmu. Zde je nabídka některých projektů: Čarodějnice, Abeceda peněz, K. J. Erben, Vánoce, Voda, velikonoční dílničky. Velmi aktivní v organizaci projektů a nevdědných školních dní je žákovský parlament.

Mezi nově zorganizované akce, které se hodně líbily, patří vánoční zpívání na školním dvoře a zájezd žáků osmých a devátých tříd do Anglie. Pokud chcete podrobnější informace o těchto akcích i s fotografiemi, podívejte se do školní ročenky, kterou každý rok sestavujeme a na konci roku vydáváme. Najdete ji na internetové stránce školy www.zslb.cz.

A pokud chcete nějaké informace o škole, vězte, že ji navštěvuje 429 žáků, z toho 21 ukrajinských. Ve škole pracuje 63 zaměstnanců, 33 učitelů, 16 asistentek pedagoga, 1 psycholog, 13 nepedagogických pracovníků a z toho je 6 zaměstnanců školní jídelny.

Díky podpoře zřizovatele, města Lázně Bělohrad, a možnosti čerpání finančních prostředků ze státních fondů je naše škola moderně vybavená IT technikou a učebními pomůckami, po celé škole je wifi síť. Všechny třídy jsou vybaveny interaktivní tabulí a díky nim mohou učitelé využívat interaktivní učebnice, výukové programy a dokumenty k oživení výuky. Bohužel na podzim jsme museli z důvodu havarijního stavu uzavřít tělocvičnu, proto žáci přes zimu využívali vedlejší sportovní halu.

O prázdninách probíhá ve škole spousta akcí, díky kterým je škola stále udržována v dobrém stavu. Pro budoucí prvňáky a šestáky se vymalovávají třídy a opravují podlahy. A když už byla řeč o prvňáčcích, tak ve školním roce 2023–2024 by jich na naší škole mělo přijít 39.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem zákonným zástupcům za spolupráci a za podporu při realizaci školních akcí, zaměstnancům školy za svědomitý přístup k práci a ochotu realizovat školní akce.

*Miroslava Brychtová, ředitelka školy,
foto: Václav Lejdar*

Starostka odpovídá

Kdy v nové kašně na náměstí tryská voda?

Původní stav byl takový, že kašna stříkala od 12.00 do 15.00 hodin, nyní jsme nechali časový spínač nastavit tak, že se voda spouští každý den vždy v celou hodinu po dobu 15 minut, a to v časovém intervalu od 8.00 do 17.00 hodin.

Někteří občané se dotazovali, zda by bylo možné směr trysky vody nějak upravit. Momentálně jsme kontaktovali dodavatele technologie, se kterými by měla proběhnout schůzka v průběhu srpna. Rádi bychom po dohodě s odbornou firmou zvážili možnost úpravy směru stříku vody tak, aby celé vodní dílo bylo zajímavější. Zatím ovšem nedokážu říct, jak jednání dopadne a jestli je celá situace technicky vůbec možná.

Co máte v plánu s budovou bývalé České spořitelny?

Bývalé vedení města nechalo zpracovat projektovou dokumentaci na kompletní rekonstrukci celé budovy. Původním záměrem bylo vybudování 11 bytů včetně zázemí pro Českou spořitelnu. Dle projektu nebylo počítáno s prostory pro pediatrii. Tato akce pochopitelně znamenala nemalé finanční výdaje, proto se začalo hovořit i o možném prodeji budovy.

Naši novou vizí je budovu rozhodně neprodávat, rádi bychom ji zrekonstruovali, a to na ordinace pro lékaře – pediatrie, stomatologie, praktičtí lékaři (MUDr. Hrádek zůstane ve svých soukromých prostorech). Samozřejmě jsme si vědomi toho, že tato rekonstrukce budovy na „malou polikliniku“ bude pro město stejně, ne-li více finančně náročná než původní projekt, ale cítíme, že vybudováním nových ordinací s moderním zázemím poskytneme ordinujícím lékařům a jejich pacientům kvalitní lékařské zázemí dostupné a centralizované na jedno místo. Věříme, že nabídka nových stomatologických ordinací může být možností, jak do našeho města konečně přivést tolik diskutovanou stomatologickou péči. Celou situaci budeme v blízké době projednávat s ostatními zastupiteli.

Alena Kuželová – starostka města, foto: Ladislav Stuchlík

RŮŽIČKOVÁ U PRANÝŘE

– MILENEC PROCHÁZKA ŠTĀT

V poplužním dvoře v Okrouhlém, později v pastoušce Svatojanského Újezda a též v Nové Vsi (dnes L. Bělohradě) v letech 1659–73 se svojí rodinou žil „slouha – pastýř“ Martin **Růžička** († 20. 2. 1673 Újezd), který podle poznámky faráře zemřel jako „člověk velmi věkem sešlý“. Obživu pro rodinu si obstarával posluhou a jako pasák dobytka vesničanů. Patrně byl dvakrát ženatý a z prvního manželství patrně měl:

- » syna Jana Růžičku, který ženatý se v r. 1654 stal prvním znamenatým hospodářem na chalupě č. p. 4 na Tikově.
- » Oženil se v újezdském kostele dne 2. února 1659 s Dorotou Motyčkovou, dcerou zemřelého Jana Motyčky, a v matrice sňatků je poznámka oddávajícího faráře Pavla Rudeliuse z Nové Paky, že... „se neví, odkud byli“. Dorota se vdávala již ve vysokém stupni těhotenství a po třech měsících porodila. Růžičkovi spolu měli:
 - » dceru Annu (* 8. 5. 1659 Okrouhlé), která byla pokřtěna v peckovském chrámu a která se v r. 1689 provdala za o šest let mladšího Václava Slívku (* 13. 9. 1665), syna sedláka Jiříka Slívky z D. N. Vsi č. p. 3;
 - » syna Václava (* 11. 9. 1666 v Nové Vsi);
 - » dceru Rozínu (* cca 1668), která se v r. 1699 provdala za Jana Martina alias Vanička do Brtve;
 - » dvojčata Jakuba a Kryštofa (* 25. 7. 1670 Újezd, † 23. 8. 1670 stará měsíc).

Peckovské náměstí, na němž stál pranýř

Dorota Růžičková svého manžela po prvním porodu opustila a již v r. 1663 se zdržovala na peckovském panství valdických kartuziánů. Tam vyšlo najevo, že spolu s Buriánem Procházkou ze Sobčic se dopustila „smilného“ skutku, tedy těžkého, smrtelného hříchu zakázaného v Bibli šestým přikázáním: „Nesemilniš“. Z toho důvodu byla podle peckovského práva pro cizoložství v městečku Pece potrestána tak, že dne 19. 1. 1664 byla katem připoutána k pranýři a tam pro „vejstrahu a varování 3 hodiny stála“. Nato byla „z grunť peckovských vypovězena“ a vrátila se ke svému manželovi Martinovi, kterému dále rodila děti, a byla s ním až do jeho smrti v r. 1673. Poté se žádné zprávy o vdově Dorotě nedochovaly.

KATOVNA, POHODNICE

I když na Pece byla katovna-pohodnice, která stála původně osamocena na severním okraji městečka tam, kde dnes stojí rodinný domek č. p. 133, v r. 1664 Dorotu trestal kat jičínský.

Č. p. 133 – současnost
– katovna kdysi

Dorotin milenec, hříšník **Burián Procházka** z osady sobčické, za své provinění přišel o hlavu. Jak je zapsáno v peckovském manuálu: „*Opustil svoji manželku a s Dorotou Růžičkovou zcizoložil*“, čímž i on se dopustil smrtelného hříchu zakázaného Bibli šestým přikázáním jako milenka Dorota, ale navíc smrtelného hříchu zakázaného devátým přikázáním: „*Nepožádáš manželky bližního svého*“. Byl odsouzen a dne 12. prosince 1664 „*byl mečem ztrestán a u spravedlnosti zahrabán*“. Poslední duchovní útěchu mu poskytl peckovský farář P. Zikmund Wotava.

KDE TEHDY STÁLA SPRAVEDLNOST?

V nejstarší peckovské pamětnici (manuálu)¹⁾ je popraviště zmíněno, jeho umístění nebylo však definováno. Dotazoval jsem se starých obyvatel (včetně současného obyvatele domu č. p. 133 pana Kociána) a všichni tvrdí, že bylo v zalesněném komplexu za peckovskými lázněmi při lesní cestě na vrch s dnešním pojmenováním **Kazabrud** a že místo je označeno balvanem po pravé straně cesty. Cestou k vrcholu jsem napočítal takové balvany dva, ale že by zde bylo místo popravni, se mi zdá velice nepravděpodobné.

KÁZABRŮT SE SKALNÍM PAŘEZEM – ZŘEJMĚ MÍSTO POPRAVNÍ

Až na vrcholu Kazabrudu výšky 516 m n. m. za skalním „pařezem“, tam mohlo místo popravni pravděpodobně být, neboť dle tehdejších zvyklostí je nanejvýše vhodné. Nacházelo se na vysokém vrchu takřka

Výstup na popraviště
umožněn od jihu

Popraviště od severu

Poslední místo spravedlnosti

uprostřed panství, při tehdejší tudy vedoucí silnici, neboť silnice v rozbáhněném a zátopovém údolí Javoroky tehdy neexistovala. Na temeno zmíněné skály k samotné spravedlnosti-šibenici byl i snadný výstup a popravu měli přihlízející přímo před očima ze všech stran. Jeho zvláštní, neobvyklé pojmenování a jeho zápisy se v průběhu času od poloviny 18. stol. přes 19. stol. do současnosti odlišují jen mírně. Tak na mapě 1. vojenského mapování z let 1764–68 je vrch zapsán „*Kozabrud*“, v r. 1842 ve skice stabilního katastru „*Kazabrut*“ (sic), při 2. voj. map. z r. 1852–53 vrch pojmenován není a při 3. voj. map. z r. 1877 „*Kosabrod*“. Vykladači tohoto pojmenování použili němčiny s tím, že skála dostala pojmenování po slovech sýr (der Käse) a chléb (das Brot), tedy chléb se sýrem. Budiž.

Domnívám se však, že se jedná o starobylé pojmenování tohoto místa z doby dávno před r. 1590, kdy došlo k odlesňování pohraničních hvozdů, a tudíž před kolonizací místa německy mluvícími přistěhovalci z Tyrol²⁾, a že k výkladu pojmenování vrchu je **nutno použít jazyka latinského**. Pak se jeví, že pojmenování je složeninou latinského slova casus (vyslov kázus), s významem úpadek, zkáza, zhouba či **smrt**, a slova brutus (vyslov brútus), s významem **brutální**. Pak název vrchu by dnes měl být zapisován **Kázabruč**, což znamená **Brutální smrt**, a pojmenování z r. 1842 je přesné a vzdělaní tvůrci skici stabilního katastru věděli jistě, co znamená.

Proto se mi toto místo jako starobylé peckovské popraviště zdá nejpravděpodobnější. Po dobu trvání tohoto popraviště zde bylo vykonáno jistě mnoho hrdelních exekucí, z nichž některé byly zaznamenány³⁾. Protože spravedlnosti-šibenice byly dřevěné a podléhaly zkáze, byly obnovovány. Tak se i stalo dne 11. ledna 1686, tato ztělá byla znovu nahrazena 1. prosince 1721 a i ta r. 1733 spadla.

NOVÉ MÍSTO SPRAVEDLNOSTI

Původní místo popravni bylo daleko od Pecky, což byla jeho nevýhoda hlavně v zimních měsících, a proto po výstavbě silnice vedoucí k Borovnici údolím Javoroky (k výstavbě došlo patrně kolem poloviny 18. století), kdy provoz po silnici kolem Kázabrudu skončil, bylo vybráno nové místo popravni a to bylo zřízeno „*na návrší za bývalými lázněmi u obecního lesa*“⁴⁾, nad severním koncem svažitého pozemku č. 460. Tam čněla pro výstrahu nová spravedlnost, a to až do r. 1768, kdy hrdelní právo pro Pecku a ostatní malá městečka bylo hrdelním zákonem císařovny Marie Terezie ze dne 18. února toho roku zrušeno.

Josef J. L. Špür, foto: autor a Ladislav Stuchlík

¹⁾ Státní okr. archiv Jičín; A II. a/2

²⁾ Městská knihovna Pecka; Rafael Engelman, Pecka, památník hradu atd., str. 70

³⁾ tamže, str. 71

⁴⁾ tamže, str. 70

VÝUKOVÁ STŘEDISKA SŠGS NEZAHÁLELA

Celé léto panuje v bělohradských střediscích SŠGS Nová Paka čilý stavební ruch.

Začátkem června byla v areálu truhlářských dílen v ulici Leontýny Mašinové zahájena rozsáhlá výstavba ocelokolny. Budovaný objekt poslouží jako krytý sklad řeziva a dalšího materiálu a ve druhé části bude vybudováno kryté stání pro služební automobil. Odstraní se tak provizorní způsoby uskladňování řeziva volně na dvoře, kdy vlivem povětrnostních podmínek docházelo často k jeho znehodnocování. K objektu bude také vybudována zpevněná cesta ze zámkové dlažby a dojde i k celkové úpravě nádvoří dílen. Akci v plném rozsahu (4 mil. Kč) hradí ze svých zdrojů zřizovatel školy – Královéhradecký kraj – a realizuje ji firma REVIST, s. r. o., Opatovice n. Labem. Předpokládané ukončení stavby je plánováno na listopad tohoto roku, ale počítá se ze zkrácením termínu.

Nezaháli se ani ve výukovém středisku v Zámecké ulici, kde se v letních měsících opět pilně pracovalo. Postupně se nyní rekonstruuje zvýšené přízemí, v létě došlo k rekonstrukci celé elektroinstalace na tomto podlaží, dalším stavebním úpravám a výmalbě a pracuje se i na rekonstrukci sociálních zařízení. Žáci dostali do užívání novou, již třetí učebnu výpočetní techniky a další moderně vybavené učebny. Pro uživatele sportovní haly, kde i v novém školním roce počítáme s jejím využíváním ze strany základní školy i dalších zájemců z Bělohradska, máme potěšující zprávu. V letních měsících došlo k modernizaci a úpravám skladu sportovního nářadí, ale především je už připravena projektová dokumentace na rekonstrukci a modernizaci vytápění haly. Hala bude mít vlastní samostatné vytápění, čímž dojde ke zvýšení komfortu pro její uživatele, ale zároveň i k důležitým úsporám nákladů na energii. Další potěšitelnou zprávou je dokončení projektové dokumentace na rekonstrukci cvičné kuchyně a dílny odborného výcviku pro cukráře. Obě zařízení by měla v budoucnu sloužit i občanům Lázní Bělohradu.

Na podzim připravuje škola ve výukovém středisku v Zámecké ulici mimořádný den otevřených dveří, kde budou mít všichni zájemci z Lázní Bělohradu i dalších míst možnost se osobně přesvědčit, že po delší stagnaci postupně dochází v tomto středisku k výraznému zlepšení podmínek pro přípravu žáků.

Petr Jaroš, ředitel učiliště

OHLÉDNUTÍ ZA PROJEKTEM IPO II A ŠABLONY III NA SŠGS NOVÁ PAKA

Střední škola gastronomie a služeb je zapojena do projektu Implementace Krajského akčního plánu rozvoje vzdělávání v Královéhradeckém kraji II, jehož součástí je i projekt Šablony III (registrační číslo projektu: CZ.02.3.68/0.0/0.0/19_078/0019192/) od 1. 1. 2021.

Cílem projektu I-KAP KHK II, který je spolufinancován z EU, veřejných prostředků a vlastních zdrojů subjektů, je podpořit zkvalitnění škol, procesu vzdělávání a odborně-vzdělanostní úroveň pedagogických pracovníků a vytvoření kvalitního a motivujícího prostředí pro jejich rozvoj.

Střední škola gastronomie a služeb Nová Paka se v tomto projektu zaměřila na dvě klíčové kompetence, a to na podporu polytechnického vzdělávání a na rozvoj digitálních kompetencí.

V rámci podpory polytechnického vzdělávání jsme v průběhu uplynulých měsíců zrealizovali odborné kroužky pro žáky ZŠ v oborech kuchař, cukrář, truhlář, krejčí a pekař. Tyto kroužky měly za cíl prohloubit spolupráci pedagogů ZŠ a SŠ. Žáci ZŠ se seznamovali se základy jednotlivých řemesel a aktivity se zaměřily také na moderní trendy v jednotlivých oborech a jejich propojení s digitálními technologiemi.

V tomto pololetí nás také navštívili žáci mateřských škol, a to z Nové Paky a Pecky. Ti se v rámci projektu zapojili do hravých dílniček, které pro ně připravili učitelé odborného výcviku společně s našimi žáky učebních oborů cukrář, pekař a kuchař-číšník. V rámci projektových dní se děti za MŠ podívaly do dílen zmíněných oborů, vyzkoušely si zdobení perníčků, pletení a pečení housek a míchání nealkoholického nápoje a zdobení palačinek. Při této příležitosti si také prohlédly výrobní střediska na cukrářských dílnách, seznámily se se základy řemesel a s pomocí pracovních listů si ujasnily, s jakými surovinami a pomůckami pracují dané obory. Naše cukrářky a truhláři si také pro děti připravili malé překvapení v podobě kytičky ze sněhové hmoty a dřevěné zvířátko na kolečkách, které si děti ve školce vybarvily. Děti odcházely nadšené a těšily se, až si pochutnají na svých vlastních výrobcích, které si z našich dílen odnesly domů.

Naše škola se také zapojila do projektu Šablony III, v jehož průběhu proběhly následující aktivity – zapojení odborníka z praxe do výuky (zde byly zrealizovány odborné kurzy pro naše studenty – barmanský kurz, kurz čepování piva, someliérský kurz, kurz malování na látky, kurz vyřezávání ovoce a zeleniny a další), prohloubení spolupráce se zaměstnavateli, také jsme zrealizovali doučování odborných předmětů, zvláště zaměřené na odborný výcvik.

Kateřina Jarošová, foto: archiv školy

STUDENTI SŠGS PŘIJALI POZVÁNÍ DO RAKOUSKA

Ve dnech 22.–23. 5. 2023 se skupinka vybraných žáků SŠGS z oboru pekař a cukrář vydala „na zkušenou“ do renomované firmy Backaldrin v rakouském Astenu.

„Byl to skutečně zážitek, na který budu dlouho vzpomínat,“ říká Lucie Hendrychová, která stejně jako její dvě spolužačky dostala tento poznávací výlet za odměnu. Dívky se totiž umístily na předních příčkách gastronomických soutěží Pekař Junior (Zuzana Špetlová – 2. místo) a Kouzlení z perníku (Anna Stiborová a Lucie Hendrychová – absolutní prvenství). Jeden z hlavních sponzorů soutěží a dlouhodobý partner naší školy, firma Backaldrin, tyto talentované žákyně a jejich pedagogický doprovod pozval do svého sídla v Rakousku. Žákyně tak nahlédly do nadčasových laboratoří a výrobního střediska Backaldrinu, který se specializuje na produkci tradičních kornspitzů. „Já jsem poprvé v životě viděla tak velkou a moderní pekařskou výrobu. Jsme zvyklé pracovat v menších provozech. V Astenu je to úplně o něčem jiném. Asi by se mi tu líbilo,“ líčí své zážitky mladá pekařka.

Největší dojem ale na všechny udělalo takzvané Paneum. Tento architektonicky zajímavý objekt slouží jako fórum pro zákazníky, prostor pro akce spojené s výrobou chleba, a především jako muzeum s více než 1200 artefakty z období delšího než 9000 let. „Bylo naprosto úžasné sledovat, jak chleba během několika tisíc let propojil kultury po celém světě. Výstava byla opravdu inspirativní a mnoho jsme si z ní odnesli. Za celou skupinu ze SŠGS bych ráda poděkovala firmě Backaldrin za milé pozvání a zprostředkování tak intenzivního prožitku,“ dodává Eliška Hebká, učitelka odborného výcviku SŠGS.

Romana Brendlová

Největším nepřítelem člověka je jeho mysl

ČTYŘIADVACETILETÁ STUDENTKA ANALÝZY BIOLOGICKÝCH MATERIÁLŮ NAVŠTĚVUJE MAGISTERSKÉ STUDIUM NA PARDUBICKÉ UNIVERZITĚ. VŽDY MĚLA RÁDA SPORT, ALE NIKDY JEJÍ AKTIVITU NEZASTŘEŠOVAL ŽÁDNÝ KLUB, NEBYLA ČLENKOU ŽÁDNÉHO SPORTOVNÍHO TÝMU A ANI SI ZA CÍL NEKLADLA ZDOLÁVÁNÍ REKORDŮ A DOSAHOVÁNÍ HRANIC JEN PRO UMÍSTĚNÍ NA PŘEDNÍCH POZICÍCH V SOUTĚŽÍCH NEBO ŽEBŘÍČCÍCH. PŘESTO JEJÍCH VÝKONŮ A TRÉNINKOVÉHO ZÁPRAHU ZDALEKA NEDOSAHUJÍ NĚKTEŘÍ ORGANIZOVANÍ SPORTOVCI A JEJÍ ZAPÁLENÍ PRO SPORT BY JÍ MOHLI JEN ZÁVIDĚT. O KOM JE ŘEČ? O **KATEŘINĚ RUBÍNOVÉ**.

Kdy se v tobě zrodil vztah k horám a sportu vůbec?

Od dětství jsem jezdila s rodiči do Tater, takže je mám i dost prochozený. Už tam začínal vznikat základ mé slabosti pro hory. Ale k Tatrám mám vytvořený určitý vztah stále. Hodně času jsme s rodiči strávili také na horské chatě ve Velké Úpě. Krkonoše jsou pro mě vlastně takové domácí prostředí. Prostě je to tam kousek.

V šestnácti letech jsem začala rekreačně běhat. Nejraději jsem vyrážela do terénu, naopak silniční tvrdý povrch mě nikdy nelákal.

Často vyrážíš na dlouhé štreky. To už vyžaduje pravidelný trénink.

Dříve jsem chodila cvičit do posilovny a naběhala kolem 90–100 km týdně s denní dávkou asi 20 km. Ale poslední dobou do tréninku častěji zařazuji kratší úseky absolvované vyšší intenzitou a do fitka už ani nechodím. Snažím se trénovat 3–4× týdně, avšak z časových důvodů to bohužel nevychází vždy. Třeba v zimě jsem si striktně určila, že musím 1× týdně jet na hory. Každou neděli jsem pak na těch horách střídavě chůzí a během dala 25–30 km.

Protože sportuji neorganizovaně a nejsem závislá na žádné sezóně nebo závodním období, můžu si trénink přizpůsobit vlastnímu programu a směřovat k cílům, které si sama vytyčím.

Dnes se tedy převážně věnuješ vytrvalostnímu běhu?

To bych snad takto nespecifikovala. Ráda podnikám výlety do hor, na kterých velkou část překonávám během. Dříve jsem vyrážela pouze na jednodenní štreky, ale později mně bylo líto času stráveného cestami zpět domů a druhý den znovu na hory, tak jsem začala tam i přespávat. Pod širákem v přírodě.

Poslední dobou mě pohltilo zdolávání ferrat. Jedná se vlastně o zajištěné cesty v těžko přístupném horském terénu, které jsou vybaveny pomůckami pro bezpečný výstup. Dle stupně obtížnosti se obvykle jedná o ocelová lana, železné stupy či žebříky.

Ferraty, to už je zdolávání horolezeckého terénu.

K tomu jsem vlastně dospěla díky té lásce k horám. Láká mě i postupně zdokonalování a zdolávání vyšších obtížností. Začínala jsem na jednoduchých cestách a postupně jsem se zlepšovala. Zatím nejtěžší ferratu jsem zvládla E (Jerm'n ve Slovinsku). Z vybavení mám helmu, rukavice na lezení, sedák, brzdu, odsedku, osmu, úvazky a lano na případné dojištění, ale to si s sebou беру jen na dlouhé neznámé ferraty, u kterých nevím, co mě čeká.

Do hor vyrážíš celoročně?

Když není zkouškové období, snažím se alespoň 1× týdně do hor vyrazit. Ale protože mám ráda zimu, je příjemné, že i v létě, když zde panují třicítky, je na horách alespoň o 5 stupňů méně. Já vlastně už od jara odpočítávám dny, kdy začne mrznout. Zvykla jsem si na dvoudenní akce vyjízdit i v zimě. V nejhorším počasí jsem zatím přespávala začátkem roku na Sněžce. Sníh byl rozbředlý, mlha se válela jak v prádelně a všude bylo vlhko. To druhý den jsem pak měla všechno mokré a připravené na ždímání. Nejnižší teplotu pro přespání jsem zažila také na Sněžce. I když teploměr ukazoval $-17\text{ }^{\circ}\text{C}$, to probuzení do jasného rána bylo nezapomenutelné.

Jaké vybavení v horách využíváš?

Pokaždé se snažím, aby zabalený batoh byl co nejlehčí. Kromě běžných věcí a oblečení nesmí nikdy chybět lékárnička. Ale samozřejmě vždy záleží na tom, kam a za jakou aktivitou vyráží. Plná krosna pak váží okolo 15–20 kg. Veškeré výlety absolvuji v trekových celoročkách, v letním období pak raději používám boty na běhání, ve kterých se cítím příjemněji. Pro přenocování mně slouží karimatka a nepromokavý spacák, ty vlastním dva, letní a zimní. Ten zimní musím fakt armádě vychválit. Je v něm příjemně za každého počasí a snese hodně nešetrné zacházení. V zimě pak ještě přibaluji sněžnice pro pohyb v hlubokém sněhu.

Protože občas ráda vyměním sněžnice za lyže, do budoucna mě lákají i skialpy. Ale to ještě uvidím, zda do tak poměrně nákladného vybavení někdy zainvestuji.

Na hory nejraději jezdíš s někým, nebo sólo?

Dřív jsem často vyrážela ve dvojici s partnerem, ale jak se říká, optimální počet lidí pro individuální sport neexistuje. Jeden je málo a dva už jsou moc.

Parták na cesty se hledá těžko. Často oběma nevyhovuje optimální tempo toho druhého. Ono málokdo zajásá nad nabídkou: Hele, pojď se mnou do hor, přespíme pod širákem na Sněžce, bude tam mrznout a možná trochu na nás i v noci nachumelí. Tak do toho se nikomu moc jít nechce. No a na ferraty je to podobné, tam se taky moc lidí nehrne.

Takže poslední dobou nejraději vyráží sólo, naposledy jsem na Sněžce přespávala také sama.

Bohužel sólový výlet je dost nebezpečný. Z tohoto pohledu se musím spolehnout na aplikace v chytrých hodinkách s funkcí tíšivého volání. Kdyby se však něco dělo, číhá pořád nebezpečí, že i technika může vypovědět službu.

Co tě nejvíce na hory přitahuje, máš nějaký sportovní sen?

Při dosažení cílového místa se většinou otevře neopakovatelný výhled, který běžné turistické vyhlídky neposkytují. Tato odměna je asi společná pro turistiku i ferraty.

Protože k jednotlivým výletům přistupuji především tréninkově, snažím se, abych se vždy nějak zdokonalila. Posouvání hranic totiž platí i v turistice. Proto chodím po horách v zimě i v hlubokém sněhu, takže se mně pak lépe běhá. Funguje to podobně, jako když běžci trénují se závažím na nohách. V určitém období jsem vyrážela v zimě na hory zásadně ve špatném počasí a jen v triku. Otužovala jsem se a tím i posilovala imunitu. Vždycky jsem se bála výšek. No, a ferratách jsem překonáváním strachu v sobě odstranila i tento blok.

Zastávám totiž názor, že největším nepřítelem člověka je jeho mysl, a proto posouvání některých hranic probíhá v psychologické rovině jen v hlavě. Větším nepřítelem pak už je jen příroda.

Proto jsem se nikdy nehrnula do závodění.

A sportovní sen? Nevím, zda je to reálné, ale ráda bych po dokončení studia procestovala obytnákem severské hory a láká mě někde i s dodávkou třeba půl roku pobýt. Nákupem dodávky jsem již zahájila plnění tohoto snu. Nyní jsem ve druhé fázi, protože probíhá přestavba na obytnák.

Jaroslav Voves, foto: archiv K. Rubinové

LIBOR SUCHÝ

*muž mnoha zájmů a životních profesí:
lesák, podnikatel, chovatel papoušků
a hrdý občan obce Brtve*

Pane Suchý, odkud začneme?

Asi od začátku. Mám totiž neobvykle slavný datum narození: 14. červenec, den dobytí Bastily. A na to jsem hrdý. I můj příchod na svět byl dost neobvyklý, narodil jsem se ve Svobodě, nikoliv v porodnici, která tam není, ale v sanitě na cestě do Trutnova. Moc jsem spěchal, tím pádem mám místo narození Svoboda nad Úpou. Nebyl jsem ale žádnou výjimkou, v té sanitce jsem byl narozen 36. dítě. I takové věci se stávají. V paměti mám vzpomínky na Holovousy, kam otec nastoupil jako hajný. Bylo to romantické dětství uprostřed přírody. Po základní škole jsem nastoupil na „lesárnu“ do Trutnova, i když můj zájem směřoval – budete se divit – k herectví. Ve škole jsem docházel do dramatického kroužku a moc mě to bavilo. Věděl jsem ale, že bych to tátovi nemohl udělat. Moje první lesácké pracoviště byl Velký Vřešťov, pak následovala Ostroměř, kde jsem nakupoval dřevo pro tamní dřevařský závod, potom jsem přešel k výrobě nábytku do Nové Paky.

Přiženil jste se do muzikantské rodiny, již váš tchán pan Srovátka muzicíroval s bělohradskou kapelou pod vedením kapelníka Hrnčiče, vaše žena Eliška jako hudební pedagog připravuje mladé talenty na jejich profesní dráhu, váš syn Libor je ve svých 28 letech členem Symfonického orchestru Českého rozhlasu. Jaký je váš vztah k hudbě?

S hudbou jsem vyrůstal. Maminka byla učitelka, skvěle hrála na klavír, dědeček byl kapelníkem, no a na syna jsem patřičně hrdý. Denně cvičí 5 hodin, úspěch není zadarmo. Právě zítra jedeme do Českého Krumlova na koncert v rámci festivalu. Moc se těším, Libor bude mít klarinetové sólo v Ravelově Boleru, slavné to skladbě. Bude to pro nás velký zážitek. Druhému synovi Janovi je 25 let, vystudoval strojní průmyslovku, také si vede dobře. Oba mají přítelkyně, které k nám jezdí a starají se o koně. Je to jejich hobby. Z předcházejících vztahů mám dvě dospělé dcery.

Po revoluci jste se dal na podnikání v několika odvětvích. Jak to probíhalo?

V roce 1992 jsem založil firmu RECY na výrobu toaletního papíru v hale za nádražím. Po krátkém čase se přestalo dařit, do podnikání vstoupily velké firmy, konkurence byla veliká. Pak jsem se svým bratrancem založil firmu Filipa se sídlem v Lázeňské ulici. Firma zaměstnávala invalidy a lidi se sníženou pracovní schopností, proto byla podporovaná státem. Nakonec jsme pracovali s 350 zaměstnanci ve třech provozech: v Bělohradě, v Poděbradech a v Jablonci nad Nisou. Jaké byly výrobní programy? Byly to například motory do autostěračů, kabelové

svazky, objímky, reklamní propisovačky, stroje na navlékání korálků, prováděli jsme recyklaci počítačů, zkrátka to, co zvládli invalidé.

Po čase jsme s bratrancem založili další firmu pro export bižuterie Beads 4U. V tu dobu jsem se stal také spoluzakladatelem firmy na výrobu klarinetů v Kraslicích, tentokrát s jinými společníky. S počátkem důchodového věku jsem podnikání opustil a všechny firmy prodal.

Podnikání skončilo, život jde dál a vy nezhálíte.

Řadu let jsem byl předsedou fotbalového klubu TJ Lázně Bělohrad, v hudebním oboru jsem byl zakladatelem klarinetové soutěže, která probíhá v Hořicích a v Teplících. Teď se věnuji svým koníčkům. Jak víte, návštěvníky Brtve na začátku obce vítají moji papoušci. Je to můj koníček od dětství, ale nikdy jsem to neprovozoval v takové míře jako nyní. Chovám sedm párů největších papoušků ara, pocházejí z Amazonie v Jižní Americe. V přírodě hnízdí v dutinách stromů, u nás doma ve voliére. Dožívají se v průměru 50 let, čím lepší strava, tím delší život. Jejich potravou jsou ořechy, slunečnicová semena, větší zrní, ovoce, zelenina – samé dobroty. Jejich množení je oproti jiným druhům dost komplikované, nedá se rozeznat pohlaví, na to je třeba zkouška DNA z krve, nebo to ponechat na přírodě. Přesto je o ně zájem, počet chovatelů se u nás počítá na tisíce. Hnízdí na jaře, na vejcích

sedí 28 dní a 100 dní trvá, než se vyklubou mládí. Zpočátku je krmí samec svou natrávenou stravou, později samice. Zvláštní péči u nás má Fredy, kterého jsem získal zhruba před 10–12 lety od Marka Vašuta. Fredy je chytrý, sedí na terase, a když běží kočka, křičí „kočka kšá!“, ale taky „neřvi, drž hubu!“ nebo „maminko, piškotku!“. Tak si nás ohočil a je s ním zábava. Kromě papoušků chováme s kamarády stádo krav, s těmi taková legrace není.

Příští rok bude probíhat v Mlázovicích 53. ročník turnaje v křížovém mariáši. Jeho zakladatelem byl pan Bílek z Podhorního Újezdu a já jsem po něm převzal štafetu organizátora. Turnaj probíhá každoročně v únoru s účastí 24 hráčů, má přísná pravidla. Je to nejstarší turnaj v naší republice.

Ve vašich plánech nezůstane jistě jen u papoušků a mariáše. Co plánujete do budoucna?

Určitě se nenudíme. S Eliškou rádi cestujeme, už jsme projeli hezký kus světa. Pro domácí prostředí mám taky plán. Chtěl bych v Brtvi na našem pozemku založit malý rybník, spíš rybníček. K tomu malou chatičku, ve které by byly pruty a něco málo na zahřátí, k tomu krásné vlahé podvečery a božský klid, který každý z nás občas potřebuje. Nebude to žádný „černý projekt“, máme již podanou žádost na vodoprávním úřadě v Jičíně a čekáme na schválení.

Pane Suchý, přeji vám, aby se vám podařilo vaše plány realizovat, k tomu pevné zdraví vám, rodině i papouškům. Děkuji za rozhovor.

Hana Friedrichová, foto: archiv Libora Suchého

4. část

Současný pohled na pivovar v Nové Pace

HISTORICKÉ PIVOVARY V OKOLÍ BĚLOHRADU

Pivovar v Nové Pace

Nová Páka a její založení se řadí do konce 13. a počátku 14. století. S výstavbou města a se zaváděním řemesel souvisí i výstavba pivovaru se sladovnou, který byl umístěn na jižní straně pod náměstím, na pravém břehu Brdského potoka – v nynější farské zahradě.

Když za gruntovního pána Viléma Trčky z Lípy roku 1563 celé město i s pivovarem vyhořelo, udělil nástupce Burián Trčka z Lípy roku 1583 sousedům privilegium k postavení pivovaru nového. Za tuto udělenou milost platili majitelé z každého vyčepovaného sudu piva pět bílých grošů a z každé várky groše tři. V roce 1601 Jan Rudolf Trčka z Lípy osvobodil město Novou Páku od dávek a roboty, avšak s podmínkou, že obec upustí od vaření piva. Na tuto podmínku občané přistoupili a od té doby bylo pivo do Nové Páky dováženo z dřevěnického pivovaru, který patřil vrchnosti. Po zřízení magistrátu v Nové Pace roku 1791, který již nebyl na vrchnosti závislý, si přesto šlechta činila neustále nároky na dodávky svého piva. V této svízelné situaci vedl magistrát se šlechtou vleklý soudní spor, který trval až do všeobecného zrušení roboty. Tato doba již sloužila k přípravám na vybudování pivovaru stávajícího.

ZALOŽENÍ, VÝSTAVBA, VÝROBA

Po řadě předběžných jednání k získání potřebných financí byla svolána na den 1. dubna 1870 ustavující valná hromada zájemců s programem založení akciové společnosti pro vybudování parostrojního pivovaru v Nové Pace. Nejvyšší finanční podíl nesla obec Nová Páka.

Se stavbou bylo započato 29. března 1871 stavitelem F. Wolfem dle vyhotovených plánů pražské firmy J. V. Novák. Počáteční provoz pivovaru byl zahájen 25. července 1872, a to v základních budovách varny, spilky, sklepa a omezeného prostoru sladovny.

Výroba i odbyt urychleně stoupaly, tak se po necelém desetiletí provozu projevila

neodkladná potřeba další dostavby – probíhá výstavba dalších ležáckých sklepů, spilky, lednice, strojovny a půdních prostor pro sklad ječmene a sladu. S růstem výroby se projevila i potřeba rozšíření vodního zdroje. V r. 1903 je vyzděna studna u sochy Panny Marie v Loučení u Příbyslavi a rozhodnuto o položení 800 m dlouhého vodovodního potrubí ze studny do pivovaru.

Vlastní výroba sladu již po několik minulých let nestačí pokrýt spotřebu na várky, proto je rozhodnuto o dostavbě sladovacích humen s nástavbou obchodních místností a nové lednice ve dvoře závodu. Dostavba byla předána r. 1905. Tendence stoupajícího odbytu i docilovaných zisků dává možnost k rychlejšímu kroku v doplňování staveb i strojního zařízení, proto je v r. 1906 provedena stavba a uvedení do provozu druhého nového parního kotle.

Díky dobrým výsledkům z let minulých bylo možno splnit požadavky okresního hejtmanství na opravu stávajícího pivovarského hostince č. p. 17/18 na náměstí – dnešního hotelu Centrál.

Bylo rozhodnuto o rozboření staré budovy a postavení nového hotelu se stávajícím sálem a tehdy komfortním vybavením. Hotel byl uveden do provozu r. 1908.

VÁLEČNÁ OBDOBÍ

Další léta až do roku 1914 se vyznačují stále rostoucí krizí všeho průmyslu z důvodu nedostatku peněz a snižování odbytu. Díky tomuto vývoji nebylo do pivovaru nic investováno a byly prováděny jen nejnútnejší opravy. Během válečných let 1914–1918 je zaznamenán citelný pokles, chybí vstupní suroviny, jsou používány náhražky. Válkou, která skončila 28. října 1918, byla naše země hospodářsky úplně vyčerpána.

Rokem 1925 vstupuje pivovar do období bohaté konjunktury a připravuje se na renovaci celého objektu. Příležitost se naskytá velmi záhy, kdy pro stáří a bez nástupce ze svého oboru se sládek a soukromý majitel pivovaru v Pecece, pan Chlístovský, rozhodl odprodat svůj majetek.

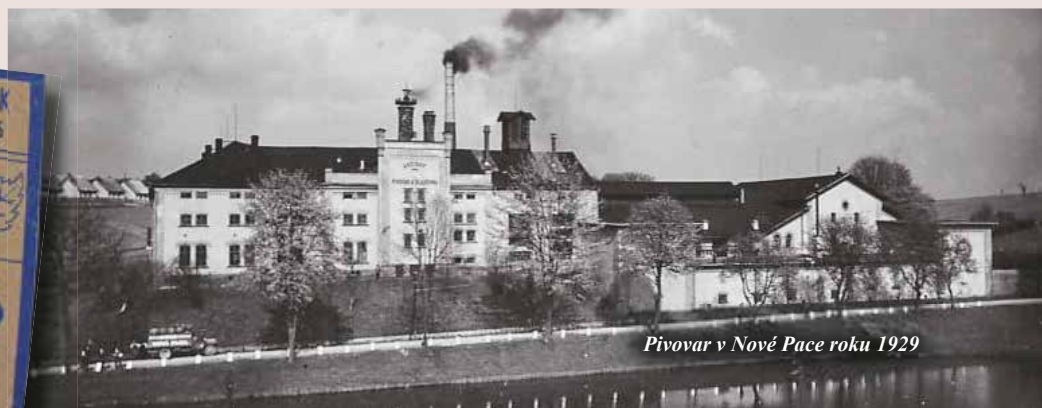
Byla sepsána kupní smlouva a peckovský pivovar přešel se všemi budovami, pozemky, zařízením, zásobami sladu i piva dne 1. července 1926 do majetku pivovaru Nová Páka za celkovou částku 220.000 Kč. Vaření piva bylo na Pecece ihned zastaveno, zásoby postupně vyskladněny, provedena demontáž zařízení a budovy prodány. Tímto zásahem pivovar Nová Páka získává ucelený rajon v oblasti samotné Pecky a okolí. Výhled na dobré odbytové možnosti si přímo vynucuje výměnu zastaralých zařízení.

V letech 1927–1928 jsou koupeny a namontovány pro sladovnu máčecí štoky, výtah zeleného sladu, čisticí stanice na ječmen, dále pak stáček stroj na sudy, filtrační zařízení, nové kvasné kádě, ležácké sudy a řada dalších strojových doplňků. V tomto časovém rozmezí se již horečně pracuje na předložení rozpočtů stavebních úprav nové varny, která je nakonec uvedena do provozu za mrazové kalamity leden–březen 1929.

Dále je provedena nástavba budov, montáž nové myčky na sudy. Celá budova je opatřena novou tvrdou omítkou, střechy pokryty eternitem a byla zařízena slohová zasedací síň.

Následující léta až do II. světové války nesou známky stability obchodu a závod je při své prosperitě pouze řádně udržován. Odtržením Sudet na rozhraní katastrů Vrchovina–Vidochov ztrácí pivovar velkou část svých odběratelů, a odbyt proto klesá. Situace během II. sv. války není pro pivovar Nová Páka tak zlá jako za války předešlé. V roce 1941 je provedena nástavba kotelny, koupen a namontován vodotrubnatý kotel se zauhlováním a posuvným roštem, postaveny nové stáje pro koně se zasklepením i místností pro obsluhu, doplněn stav ležáckých sudů a pořízen domácí telefon s 10 místními stanicemi.

Hned po válce byla na pivovar uvalena dočasná národní správa v čele s Vlastimilem Hendrychem a Františkem Reimanem. V únoru 1946 zaslali členové dozorčí rady dopis Okresnímu národnímu výboru v Nové Pace, ve kterém po-

Pivovar v Nové Pace roku 1929

žadovali sdělení podmínek pro zrušení národní správy. Jelikož nebylo prokázáno kolaborantské jednání, byla v dubnu r. 1946 dočasná národní správa zrušena a pivovar přešel opět do rukou původních akcionářů. Tento stav trval pouze do roku 1948. Dobrý výsledek roku 1946 umožnil úpravu humen položením nového betonového podlaží, opravu celého hvozdu s novým topeništěm a výtahem zeleného sladu. V tomto roce se také uskutečňuje výstavba čtyř bytových jednotek na vlastním pozemku pod pivovarem.

OBDOBÍ PO TZV. VÍTEŽNÉM ÚNORU 1948

Vydáním zákona z 1. července 1948 je pivovar Nová Paka znárodněn a přechází do národní správy, resp. pod Generální ředitelství československých pivovarů v Praze. Pivovar je uveřejněným vyhláškou s platností od 20. července 1948 začleněn do oblastního ředitelství Podkrkonoš-

ských pivovarů, n. p., se se sídlem v Trutnově. S platností od 29. ledna 1949 dochází ke sloučení podniků Podkrkonošských a Hradeckých pivovarů v jeden národní podnik Hradecké pivovary. V zadní části dvora proti stávající bednářské dílně je postupně likvidována zaměstnanecká jídelna s přílehlou místností na vydávání deputátního piva.

26. srpna 1972 bylo oslaveno stoleté jubileum pivovaru za účasti vedení Východočeských pivovarů Hradec Králové, n. p., zástupců ústředních orgánů (Ministerstvo zemědělství a výživy, Národní fronta apod.) a zaměstnanců jednotlivých provozoven. Kulturní program obohatily akce na novopackém sportovním stadionu, kde hrál slavný orchestr Karla Vlacha. Na ukončení oslav se konala taneční zábava v novopacké sokolovně. V roce 1972 se v novopackém pivovaru vyrobilo 65 tisíc hl piva, zatímco v roce 1945 to bylo 25 tisíc hektolitřů.

NOVODOBÁ HISTORIE

Pivovar se sladovnou v Nové Pace byl do roku 1996 součástí Pivovarů Hradec Králové, s. p., jako závod. Na tento závod byla v roce 1996 vyhlášena veřejná soutěž Fondem národního majetku a dne 1. 9. 1996 byl pivovar v Nové Pace prodán společnosti Městský pivovar Nová Paka, a. s. Firma se postupně dostávala do platebních potíží, které vyvrcholily až konkurzem.

Konkurzní správce rozhodl pokračovat ve všech potřebných provozních aktivitách pivovaru a po dobu konkurzu se objem výroby dokonce mírně zvyšoval.

Koncem roku 2000 rozhodl věřitelský výbor o vyhlášení výběrového řízení na prodej majetku úpadce a dne 30. 1. 2001 odkoupila konkurzní podstatu společnost Isobuilding, a. s., která na své následující valné hromadě dne 22. 2. 2001 přenesla své sídlo do pivovaru a změnila svůj název na pivovar Nová Paka. Nedostatečné opravy a investice v období tzv. národní správy zanechaly na Pivovaru Nová Paka, a. s. neblahé stopy, a proto od roku 2001 probíhají rozsáhlé výrobní, technologické a stavební rekonstrukce.

V současnosti je pivovar malým nezávislým pivovarem ve vlastnictví českého kapitálu, jehož výroba se opírá o kvalitní surovinové vstupy, včetně vlastní vody a sladu, tradiční postupy a um místních pivovarských.

Převzato z internetových stránek pivovaru

Zpracoval: Ladislav Stuchlík,

foto: internet, Ladislav Stuchlík

Historie pivovaru v Dřevěnici

Roku 1511 se stal majitelem Dřevěnice Jindřich Berka z Dubé, nejvyšší sudí Království českého, který nechal v místě tvrze vybudovat pivovar. Za vlády Albrechta z Valdštejna nad frýdlantským panstvím v letech 1621–1634 došlo k modernizaci pivovaru, byly postaveny nové sklepy. Pivovar měl i své chmelnice, dva rybníky (Hlinovník a Klabzub). V pivovaru byl zaměstnán pivovarský mistr, dva tovaryši, pomocník, bednář s pomocníkem a zahradník na chmelnice a hlídač násady.

Za Trauttmansdorffů (od r. 1710 do r. 1945) se vařilo v posledních letech v průměru 30.000 hl piva ročně. Pivo se jmenovalo Kumburák, vařil se 18° tmavý Kumburák Export, 12° světlé, 10° světlé a tmavé a 9° světlé a tmavé pivo. Pivo bývalo velmi dobré, neboť voda obsahovala puškvorec. V pivovaru byly velké ležácké sklepy, kam se ze spilky pouštělo pivo do ležáckých sudů přes celý dvůr. K chlazení se používal led ze dvou rybníků, který se ukládal do lednice.

Roku 1945 Národní pozemkový fond zbylé pozemky Trauttmansdorffů zkonfiskoval, rozparceloval a pivovar s budovami přidělil roku 1948 mlékárenským závodům v Jičíně. Pivovar byl uzavřen, ač měl lepší podmínky pro své rozšíření a modernizaci

a vařil i mnohem lepší pivo než pivovar v Nové Pace, jenž je v provozu dodnes. Zájem na uzavření Kumburského pivovaru ve Dřevěnici měl i samotný pivovar v Nové Pace. O zachování pivovaru se jednalo i na tehdejší Ministerstvu potravinářského průmyslu.

V bývalém Kumburském pivovaru tekla tedy místo piva syrovátka, neboť mlékárenské závody Jičín začínají v jeho objektu s výrobou sýrů. V hospodářských budovách dvora, hlavně ve stodolách, byly zřízeny provizorní líně kuřat. Zakrátko převzaly tyto budovy drůbežářské závody z Jaroměře, rozdělily pivovarský dvůr a sklepy plotem, zmodernizovaly líně a vybudovaly velkokapacitní výkrmny brojlerů na bývalé panské zahrádě za pivovarem. Dřevěnickou drůbežárnu v roce 1994 převzala společnost MAVE z nedaleké Soběrazi.

V roce 1993 byl mlékárenský závod v Jičíně privatizován společně s provozy v Dřevěnici a Kruhu u Jilemnice pod názvem Krkonošská sýrárna a mlékárna Havlíček a Zelinka, spol. s r. o., Kruh u Jilemnice a od roku 2000 pod názvem Krkonošské sýrárny, a. s., Jičín. V roce 2001 koupila a. s. Krkonošské sýrárny společnost PML Protein.Mléko.Laktóza, a. s., Nový Bydžov pod značkou PROMIL, která dřevěnický závod zmodernizovala. V roce 2005 se majitelem dřevěnické sýrárny stala společnost Alimpex, a. s. Postupem času však došlo k ukončení výroby. V současné době je v areálu velkosklad mléčných výrobků.

Převzato z internetových stránek obce Dřevěnice

Zpracoval: Ladislav Stuchlík, foto: internet

Strašidelná Bažantnice

2023

PODĚKOVÁNÍ VŠEM DOTČENÝM

Chtěla bych vznést velký dík a slávu všem, kteří tvoří a kouzelně žijí.

Speciálně na akci Strašidelná Bažantnice se výtvarnosti a drammatizaci člověk nemůže ubránit, jinak by se poslední červnovou sobotu u nás v Bělohradě nudil. Jsem moc ráda a vážím si všech návštěvníků, že k nám do našeho malebného městečka zabloudili.

Jsem vděčná, že máme mezi sebou pestrou paletu charakterů lidí, kteří dokázali uchopit, zorganizovat a zapojit se. Ono je totiž snadné zapomenout, vynechat nebo nic nedělat. To se letos nestalo a Strašidelná Bažantnice opět byla.

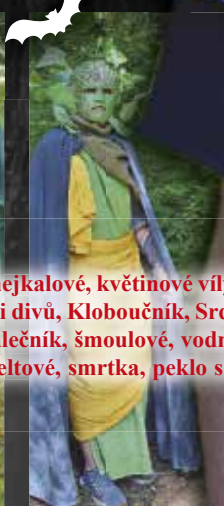
Chtěla bych se s vámi podělit o poznatek, který mi tato kulturní akce dala. Poznatek, že Krása i Strašák se skrývají v komunikaci, protože pokud je správně nepoznáme, budou nás trápit a svírat. Pouze pokud je pochopíme, dokážeme s lidmi společně kouzlit.

A já doufám, že společně budeme kouzlit, a doufám, že pouze krásně.

Přeji vám, ať jste šťastní, protože já při vzpomínce na Strašidelnou Bažantnici 2023 šťastná jsem.

*Brigádnice MKS Katka Holubová
foto: Ladislav Ssuchlík, Petr Laušman*

STRAŠIDLA:

Včeličky a berušky, král a královna, divoženky, pták Ohnivák, pavouček, hejkalové, květinové víly, Robin Hood a Mariana, Bob a Bobek, princezny a princ u draka, Rumcajs a Manka, trpaslíci, Flintstoneovi, Alena v říši divů, Kloboučník, Srdcová dáma a bílý králíček, Egyptřané, Sněhurka a zlá královna, Hádes a Kerberos, čtyři živly, Harpyje, medúzy, čínský válečník, šmoulové, vodník a vodnice, piráti, společenstvo pána prstenu, Zimní království, Červená karkulka a vlk, elfové, čarodějnice, indiáni, Keltové, smrtka, peklo s čerty, skřeti z Mordoru, loupežníci, zombie, vlkodlak, Pennywise, jeptišky, upírky, dědeček Hříbeček, vikingové.

foto: Ladislav Stuchlík, Petr Laušman

Příměstský tábor

BĚLOHRADSKÉ TÁBORY 2023

Atletický tábor

Taneční tábor

Turistický tábor

Skautský tábor

BĚLOHRADSKÉ TÁBORY 2023

ATLETICKÝ ODDÍL OSTROMĚŘ

I když už doma využívají ostroměřští atleti perfektní ovál se zázemím, pro atletický tábor konaný ve druhém červencovém týdnu si opět vybrali Lázně Bělohrad. Pan Miroslav Špicar akci přibližuje těmito slovy: „Tábor vnímáme především jako soustředění. A jaké by to bylo soustředění, které probíhá doma? Letos se o 37 dětí stará pět vedoucích. Máme tady i osm dětí zařazených do krajského výběru sportovního centra talentované mládeže, ale své si odnesou i ti nejmladší, kteří okusí pravidelný náročnější trénink. Mimo jiné nás ještě čekají v září dvě vrcholné akce. Připravujeme se na evropské hry, které se uskuteční v Brně. Zúčastní se jich 2700 závodníků z 20 zemí Evropy a dokonce tam budou závodit i atleti z africké Namíbie. No, a v Břeclavi sezóna vyvrcholí mistrovstvím ČR žactva. Mezi kluky držíme momentálně 10. místo v republikových tabulkách v hodu oštěpem a jedna slečna je s výkonem 41,72 m v oštěpu na 4. tabulkovém místě. Takže uvidíme.“ (vov)

SKAUTSKÝ

Skautský tábor proběhl letos potřetí za sebou v Zadní Ždírnici. Na nádherném místě sevřeném kopci, vedle potůčku vytékajícího z rybníčku nad táborem. Začal za velkých veder 22. července a končil za deštivého a blátivého počasí 5. srpna. Celkově byl hodně mokrá a na padesát účastníků si domů odvezlo vedle zážitků i spousty bláta. To, že pro skauty je tábor vyvrcholením celoroční činnosti, jsme jež mnohokrát psali. Co je pokaždé jiné, je programové zaměření a tentokrát vládl programu duch Bradavic a příběhů Harryho Pottera a bylo to bezvadné. Je potřeba napsat, že tábor vedli mladí, doufejme nová generace skautských vedoucích, která ukázala, že to dokáže a že má skauting v Bělohradě své pokračovatele. Nakonec je potřeba poděkovat všem, kteří s táborem pomohli a bez kterých by to nešlo – městu Lázně Bělohrad, majitelům táborového pozemku, rodičům, kuchařkám a obci Horní Olešnice. (las)

TANEČNÍ

Letos poprvé se uskutečnil nový příměstský tábor pod názvem Taneční tábor – Disco Dance. Novinku krátce představuje hlavní organizátorka slečna Adriana Bařková:

„Především jsou v táboře děti, které navštěvují od září do června taneční kroužek. Máme zde i několik tanečních nováčků, tedy zatím nečlenů kroužku. Scházíme se denně v osm hodin a končíme ve tři odpoledne. Zázemí máme v sokolovně, kde většinou trávíme dopoledne. Odpoledne se pak pohybujeme v přírodě. Bohatý program zahrnuje například gymnastiku, taneční hry, olympiádu, taneční šipkovanou, cvičení sestav, choreografii, vodní hrátky. Každý den od ostatních tematicky odlišujeme. Například máme tedy dny třípytí, zvířátkový a barevný. V týdnu od 10. července proběhl první turnus s 20 dětmi ve věku 5 - 12 let a pro nečekaný zájem jsme ještě jeden menší turnus uspořádaly v srpnu. S vedením mi pomáhají Rozálie a Eliška Hloskovy.“ (vov)

TURISTICKÝ

Oblíbenému táboru pod hlavičkou TJ, který tradičně táborníkům představuje krásy Krkonoš, poskytl zázemí ve třetím srpnovém týdnu penzion Mileta ve Velké Úpě. Paní Vladěna Špicarová krátce přibližuje letošní tábor:

„O 44 táborníků školního věku se stará pět vedoucích. Děti dopoledne soutěží v táborové olympiádě. Disciplíny vždy zařazujeme podle možností sportování v okolí chaty. Protože tady mají vybudované pěkné hřiště, tak souboje probíhají i v míčových hrách. Odpoledne pak organizujeme různé dlouhé výlety. Když jsme na Portáškách, jednoznačně se nabízí cíl celodenního výletu. Odtud nenavštívit Sněžku by asi byl opravdu turistický hřích.“

Máme tu nováčky, i každoroční účastníky. Někteří dokonce s námi jezdí už od 1. třídy, no a dnes tu jsou jako osmáci. Ukazuje se, že si za tu dobu vytvořily ve svém srdíčku místo i pro hory. Proto sponzorům, bez jejichž pomoci by bylo těžké tábor uspořádat, patří velký dík.“ (vov)

PŘÍMĚSTSKÝ

Tak jako každoročně i letos bylo druhý červencový týden na sportovištích v Bažantnici nebývale živo. Protože se zde hemžilo plno dětí, zasvěcenější hned napadlo, že to jsou táborníci příměstského tábora. Blíže tuto akci přibližuje jeden z organizátorů, pan Martin Menčík:

„I když ve stejném termínu probíhá ještě jeden příměstský tábor, sešlo se nám neuvěřitelných 68 táborníků. Zájem o oba tábory jen ukazuje, že si vzájemně nekonkurujeme, ale že se zde v nabídce vytvořila další příjemná alternativa. Bažantnice nabízí opravdu široké sportovní vyžití a není mnoho sportů, které by si děti za ten týden nevykoušely. Protože jsme však letos vykoupali nebývalé množství tenisových míčků v potoce, jen doufám, že nevzniká další nová disciplína.“

S vedením dětí nám opět pomáhají dorostenci z tenisového oddílu a hlavním tahounem je moje manželka, která má velkou část akce naloženou na bedrech sama.“ (vov)

Tomáš Kraus

Má nastápnuto stát se prvním bělohradským šachovým velmistrem

DALŠÍHO VÝZNAMNÉHO STUPNĚ DOSÁHL VE SVĚ ŠACHOVÉ KARIÉRE TOMÁŠ KRAUS (BL 2/2015, 2/2021). V HOTELU SKALSKÝ DVŮR V BYSTRICI NAD PERNŠTEJNEM SE V TERMÍNU 9.–17. KVĚTNA USKUTEČNILO LETOŠNÍ MČR ŠACHISTŮ. JAK TOMÁŠ VIDÍ LETOŠNÍ ŠAMPIONÁT, NEJLÉPE VYSTIHUJE ČLÁNEK ZVEŘEJNĚNÝ V NEWSLETTERU NA WEBU ŠACHOVÉHO SVAZU. ZDE PŘETISKUJEME ROZHOVOR S TOMÁŠEM O JEHO FAMÓZNÍM ÚSPĚCHU:

Velmistrovská norma pro vicemistra ČR Tomáše Krause

IM Tomáš Kraus odehrál letošní MČR mužů ve famózní formě. Se ziskem 6 bodů obsadil druhé místo hned za českou jedničkou GM Davidem Navarou. Jako bonus si připsal Tomáš na své konto první velmistrovskou normu. Pohodlně se usadíte, můžeme plynule přejít na další rozhovor z letošního mistrovství ČR ve vážném šachu, které skončilo minulý týden v Bystřici nad Pernštejnem.

Druhé místo na MČR mužů 2023, hned za českou jedničkou GM Davidem Navarou. To je Tvůj úspěch před pár dny. Jak si tohoto výsledku ceníš? Jedná se o Tvůj nejvýznamnější šachový úspěch v kariéře? Případně jakých dalších ocenění si vážíš?

Rozhodně největší úspěch v kariéře. Byl jsem už několikrát velice blízko (2018 a 2019 Ostrava, 2022 Ústí nad Labem) a nyní to konečně vyšlo. Pokud mám zmínit některé další individuální výsledky, kterých si vážím, tak jde určitě o každou medaili z mládežnických a juniorských kategorií nebo bronz z MČR mužů 2019 bleskový šach.

Získal jsi svou první velmistrovskou normu, čím to bylo, že jsi předvedl tak skvělý výkon?

Myslím si, že to má několik důvodů. Jednalo se o MČR, kde se mi hraje dobře. O účasti v turnaji jsem se dozvěděl zrovna na začátku března při ME 2023 v Srbsku, kde se mi vůbec nedařilo. Do letošního MČR jsem se chtěl šileně moc dostat, ale upřímně jsem s tím už vůbec nepočítal, takže když přišla tato možnost, měl jsem neuvěřitelnou radost, ale hlavně motivaci po nepovedeném ME se sebou začít něco dělat. ME mi hodně pomohlo v tom, že se ukázalo, na čem je potřeba šachově zapracovat, a k tomu jsem přidal

poslední měsíc ještě fyzickou přípravu, abych vydržel dlouhé těžké partie. Měl jsem v hlavě jen MČR, a jelikož jsem všechny soupeře znal a měl s nimi nějakou zkušenost, tak nebylo těžké přečíst jejich styl, silné a slabé stránky a vybrat vhodné zahájení na tuto akci. A hlavně díky tomu, že jsem byl několikrát už blízko, jsem si hodně věřil!

Moc gratuluji k zisku normy. Jaké jsou Tvé plány, chceš zaútočit na titul GM? V jakém časovém horizontu vidíš, že bys mohl získat další normu?

Konkrétní časový horizont říkat nebudu, ale chci být GM co nejrychleji. Budu dál trénovat a pokoušet se sbírat další normy.

Co Ti nejvíce pomohlo v šachové kariéře k výkonnostnímu růstu až do dnešních dnů?

Toho je mnoho. Nejvíce asi trenéři, stanovování cílů a zkrátka to, že mě to hodně baví.

Jaké máš šachové vzory?

Nejvíce se mi líbí, jak hraje Adams Michael a Berkes Ferenc. Sleduji je dlouhou dobu a snažím se z jejich partií něco vzít. Z mladší generace je pro mě zajímavé pozorovat kreativitu Daniila Dubova nebo Jordena van Foreesta.

Předáváš své zkušenosti mladším šachistům, nebo prozatím se trenérské činnosti nevěnuješ? Využíváš ke studiu či trénování online šachové materiály, nebo i tradiční šachové knihy?

Pár mladším šachistům pomáhám. K tréninku nyní využívám převážně online materiály. Doba je taková. Více šachových materiálů vychází v elektronické podobě a pro mě je to efektivnější v mnoha směrech.

Jaké máš plány do budoucna? Jaké šachové výkonnostní mety je Tvým přáním dosáhnout?

Rád bych se stal silným GM a dostal se někdy k reprezentaci na velkých akcích, kde jsou ti nejlepší z každé země.

Na jaké významné šachové akce se chystáš?

Budu hrát určitě GM v Českých Budějovicích na začátku července. Byl jsem tam už mnohokrát a je to můj nejoblíbenější turnaj každý rok. Možná Teplice, Pardubice a koukám po něčem v zahraničí.

Náš web čte mnoho začínajících hráčů královské hry, co bys jim vzkázal, jakou radu bys jim dal, aby se šachově dostali například na Tvoji výkonnost?

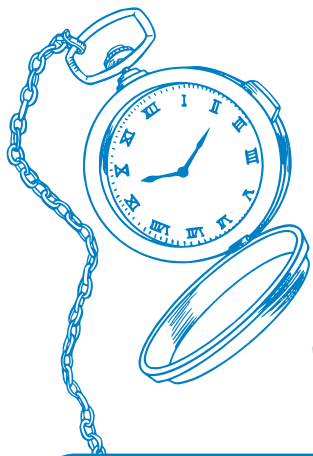
Pro začínající šachisty bych doporučoval si najít trenéra, který bude postupně odstraňovat mezery, nebo se stát členem nějakého šachového klubu, který má většinou své trenéry a skupinově se snaží vychovávat lepší šachisty. Hodně hrát, snažit se vždy přijít na to, kde se v partii stala chyba, sledovat partie silných hráčů a pokusit se o pochopení jejich tahů.

Děkuji, Tomáši za rozhovor a přeji Ti zisk dalších GM norem v co nejkratším časovém horizontu!

Josef Bednařík, předseda KMK

foto: archiv pořadatelů MČR žen a mužů 2023

PROFESE A ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Kasteláni

V historii byli kasteláni správci oblastí, tzv. kastelání. Kastelánem byl někdy nazýván i purkrabí, vysoce postavený úředník v čele purkrabství, který zastával roli správce a strážce panství.

Zjednodušeně řečeno, v současnosti kasteláni spravují památkové objekty. To znamená, že kontrolují jejich stav, zajišťují provoz a pro návštěvníky organizují nejen programově různě zaměřené prohlídky, ale i nejrůznější společenské a kulturní akce. Při údržbách a rekonstrukcích svěřených památek spolupracují s řemeslníky různých profesí pod dohledem orgánů státní památkové péče. Jedná se o povolání, ve kterém se protínají dovednosti z mnoha oborů. Kastelánem se nikde nelze vyučit ani není možné vystudovat žádnou „kastelánskou školu“. Přesto na pozicích kastelánů či kastelánek najdeme opravdové odborníky dané profesí. Při nástupu většinou využívají znalostí ze „svého“ oboru a postupně si pak osvojují dovednosti profesí, bez kterých se na této pozici neobejdou. Nejedna kastelánka charakterizuje své povolání slovy: „Musím umět všechno, jednat s politiky, vyvézt popelnici, nebo i umýt záchody.“

Při setkání s kastelánem je hned jasné, proč úsloví „ty máš klíčů jak od hradu“ se používá stále.

V každém regionu není možnost tuto profesi nalézt. My však máme výhodu, že nad městysem Pecka se tyčí stejnojmenný hrad. Památka je viditelná z několika směrů a při pohledu směrem na Český ráj ze Zvičiny, nebo na Krkonoše od Arnoštova, je neodmyslitelnou dominantou přírodní scenérie. Asi nejlépe tuto památku představují hradní webové stránky v úvodních informacích: *Hrad Pecka je jediným interiérově zpřístupněným objektem v celém regionu středního Podkrkonoší a Krkonoš. Láká nejen krásnou okolní krajinou s jedinečnými výhledy na Krkonoše, ale také zaměřením prohlídek výhradně na svou vlastní, autentickou historii.*

Proto nejlépe si tuto profesi představíme na peckovském hradě. Současný kastelán, sympaťák pan **Bc. Jan Murdych**, usedá s chřestícím svazkem klíčů u pasu a vypráví, co toto povolání obnáší. Zde je jeho pohled:

„Jsem tu již osm let. Nastoupil jsem v roce 2015 po paní **Věře Kociánové**, která zde tu kastelánskou káru táhla deset let po svém otci Jiřím Červenkovi. Ten hrad obhospodařoval od roku 1978.

K této profesi jsem přeběhl od redaktorské a grafické práce a musím přiznat, že poznatky z původní profesí využívám dodnes i zde. Od začátku však bylo pro mě všechno nové a do tajů profesí jsem pronikal postupně. Musel jsem se naučit operativně řešit různé nahodilé události.

Vpravo Jan Murdych

Teprve až zde jsem si uvědomil, co vše musí kastelán ovládat. Vždy jsem měl představu, že je především nutná znalost historie a jeho hlavní rolí je provádění turistických skupin. Jenže ta práce je spíš manažerská a organizační. Kastelán musí hlavně zajistit, a to nejenom personálně, turistický provoz samotného hradu, shánět a vychovávat si průvodce, zajišťovat pro turisty upomínkové předměty, připravovat doplňkový program a pečovat o svěřené sbírkové exponáty. Především je ale správcem velkého „baráku“, jehož úkolem je zajistit, aby jím spravovaný hrad byl v dobré kondici i do budoucna. Na všechny odborné práce samozřejmě nemůže stačit sám, proto podstatnou složkou jeho pracovní činnosti je i budování sítě odborníků nejrůznějších profesí, se kterými pak potřebnou správu majetku provádí. Nespolupracuje pouze s historiky, stavebníky a různými řemeslníky, ale i s architekty a umělci.

Peckovský hrad je však poměrně malý a na většinu prací jsme v posledních letech pouze dva. Protože už ve dvou se toho nechá zvládnout poměrně hodně a snadněji, spoustu těch prací se snažíme obsáhnout vlastními silami.

Tím druhým zaměstnancem na hradě je Vít Havlín, který je na pozici hlavního průvodce. Kromě práce s turisty má na starosti i fotodokumentaci. Protože je synem známého novopackého zahradnického rodu, stará se také o veškerou květinovou výzdobu na hradě. Na průvodcování rozhodně není sám. I když občas k průvodcovství také zaskočím, především nám pomáhají brigádníci. Momentálně jich máme asi osm, převážně studentů. Návštěvnost podporujeme i pořádáním kulturních akcí. Každoročně připravujeme sezónní program, který čítá kolem dvaceti akcí v průběhu celé turistické sezóny od začátku dubna do konce října. Začínáme vždycky otevíráním hradu za účasti Kryštofa Haranta, který slavnostně zahájí peckovskou turistickou sezónu. V průběhu roku se pak střídají koncerty, divadelní vystoupení, besedy, vernisáže a výstavy. Ty oblíbené pak opakujeme každoročně. Například z vystoupení šermířů už je taková tradice, že termín jejich vystoupení si ve svém diáři zaškrtnává nejednou příznivec tohoto žánru. Se skupinou historického šermu je perfektní spolupráce, oni se k nám rádi vrací, my se jim zase snažíme vyhovět v jejich požadavcích. Navíc tím, že si vždy vybudují stanové zázemí na louce pod hradem, jsou téměř soběstační. Prostory hradu také nabízíme k pronájmu pro konání společenských a firemních akcí. Nemalý zájem je i o svatební obřady.

Myslím si, že v principu se práce kastelána v čase moc nemění. Vždy je prioritou spravovat památku tak, aby ji návštěvníci mohli zhlédnout co možná v nejdochovanějším stavu. Samozřejmě že dnes jsou k dispozici technologie, díky kterým je péče o památku snazší. Ani původně gotickému hradu se nevyhnují výdobytky moderní doby, na pokladně máme

Věra Kociánová

platební terminál, takže je možné platit kartou a o bezpečnost expozice se stará zabezpečovací zařízení. Zároveň jsem však přesvědčen, že rozhodně nejsme nějak „přetechnizovaný“ hrad.

A kam toto povolání směřuje? Mám za to, že u nás památková péče má řád a funguje vcelku dobře. Na našem území je velké množství nejrůznějších památkových objektů, a tak si myslím, že i povolání, nebo možná lépe poslání kastelánů o svoji budoucnost nepřijde. Vždycky se bude muset někdo o tento majetek starat. Budou-li to kasteláni, pak má budoucnost i tato profese. Jejich práce se určitě postupem času bude měnit. Určitě na náplň práce bude mít vliv i digitalizace, která sem proniká již nyní. Některé větší památky si už dnes pořizují virtuální prohlídky a zveřejňují je na svých webech. Zřejmě se touto cestou bude ubírat i průvodcovství. Při propojení s různými databázemi knihoven může nastat stav, kdy turista navštíví hrad a už bude připraven na prohlídku nejen po stránce představy o interiéru, ale bude vybaven i konkrétními vědomostmi. Ti, kteří zavítají k prohlídce památky „bez přípravy“, si pak zpětně budou moci celou prohlídku znovu přehrát, dohledat informace, které si už nepamatují, nebo je porovnat s výkladem průvodce.

Jelikož jsem jedním z tahounů místního kulturního Spolku Bezruč, mohu kulturní akce konané na hradě sladit s těmi peckovskými tak, aby se nepřekrývaly a nabídka byla jako celek vyvážená. Protože jsem v současnosti členem zastupitelstva, snadněji probíhá spolupráce i s vedením obce.

V této profesi pracovní doba není nějak omezená, k dispozici musí být kastelán téměř pořád. Náplň práce je natolik pestrá, že těžko budeme hledat dva stejné pracovní dny. Důležitá je zpětná vazba, a to nejen od návštěvníků. Potěší, když například po roce přijedou šermíři a vítají mě se slovy: „Jé, vy máte nový tohle a tohle, to je fakt pěkný.“ Mě však asi nejvíce potěší pohled bývalé kastelánky Věry Kociánové. Když ona pochválí, co tady teď děláme, je to ocenění, kterého si fakt vážím.“

Jaroslav Voves, foto: archiv Jana Murdycha

BĚLOHRADSKÉ

reflexe

Eduarda Čelíše

ZMIZELO PROSÍM?

Často se mi stává, že když někdo, převážně o pár let mladší mne, neslyší nebo nerozumí, co říkám, tak odpoví: „Ještě jednou!“ Žádné PROSÍM, jak bylo slušné zvykem. Strohé: Ještě jednou! Prosím někam mizí...

NAŠE JAVORKA

Jedu vlakem Šarvovcovou Lhotou. Javorka, která před Skřivanou končí v Cidlině, má v této obci hezky vysekané a udržované travnaté břehy. Bělohradské nekamenné, neregulované, travnaté břehy uzounkého potoka připomínají spíš stepní džungli. Domnívám se, že ty šárovecké jsou upravené jenom proto, že obec byla před několika roky vyhlášena obcí roku!

NOVÁ RADNICE

Od začátku máje máme otevřený nový městský úřad, kterému říkám Radnice, jak je krásně historicky napsáno v jižním průčelí budovy. Hned po levé straně je informační středisko, jehož vysoká moderní okna jsou polepena kulturními plakáty a upoutávkami, které kazí honosný vzhled Radnice. Blízké Hořice mají po městě několik vkusných a kulturních tabulí...

MOJE AUTO

Negativa těchto srpnových Reflexí se snažím zmírnit vtipem. Psal jsem, že nemám bílou tenisovou kšiltovku – přišla poštou od kamaráda Jirky. Radek mi zase věnoval dřevěnou lžici na boty. Po zmínce, že jsem nikdy neměl auták, objevilo se ve schránce dětské autíčko s doporoučením, že nové pneumatiky mi dodá firma Popek a elektroniku opraví soused Miloš Dědic.

Díky za fajnový nápad, Irenko!

SKVĚLÍ VOTROCI

I MÍSTNÍ POSTUPY SK LÁZNĚ BĚLOHRAD

Malšovická aréna měla úžasnou, neskutečnou premiéru. Hradečtí votroci dali bůra fotbalistům Českých Budějovic – 5:1. Věrní Bělohradští votroci – Zdeněk Hofman, Miloš Dvořák, Karel Tomášek, Láňák Jiří Lukeš – v čele se svou jedničkou Mirkem „Kuli“ Kulhánkem – tak měli už na začátku srpna Vánoce...

SK Lázně Bělohrad postoupil po letech do elitního krajského přeboru a béčko poprvé v historii do I. B třídy.

Oběma místním mančافتům přejme hodně vítězných utkání, hojnou přízeň diváků i udržení v soutěžích.

MIZÍ I BAŽANTNICE?

V úvodu těchto Reflexí jsem postrádal v dnešním dialogu slůvko prosím. Budiž, ale mně se pomaličku ztrácí i kulturní Bažantnice. Žije ještě? Víím, že s návštěvností Bělohradáků na koncertech a divadlech to není zrovna nic moc. Přesto si myslím, že tradice Bažantnice si zaslouží nejen Bažantnici strašidelnou a v nedělním odpoledni dechovkovou.

Jiří Krampol

26. dubna přijel do Bělohradu na besedu herec, dabér a moderátor Jiří Krampol. Beseda se měla uskutečnit už na konci minulého roku, ale pro nemoc účinkujících byla dvakrát odložena.

Jiří Krampol je vzdor svému věku stále v plném pracovním nasazení, účinkuje v televizi, v rozhlasu i na divadelních prknech. Zasedá v soutěžních porotách, jako vážený host je zván na křty knih. Jeho humor je nadčasový a životní nadhled i optimismus mu mohou závidět nejen vrstevníci. Poslechnout si proto jeho vyprávění, vzpomínky na bohatě prožitý život nebo osobitě podané vtípy je vždycky zárukou zábavy a dobré nálady.

Ríkala jsem si, že na Krampola přijde spousta lidí, už jen proto, že sem léta jezdíval na tenisové turnaje a s sebou přivázel známé herce a zpěváky, čímž zcela přirozeně Bělohrad propagoval široké veřejnosti. Lidí ho tudíž dobře znají, v aule školy bude určitě plno, musíme jít včas, abychom měli dobrá místa. Jenže aula byla v podstatě prázdná.

Víte, když v jednom městě na představení téměř nikdo nepříjde, zatímco v jiných, o nic větších městech je plný sál, určitě to není vinou pozvaného umělce. Vždycky je to vina pořadatelů. V době, kdy jsou lidé zahlceni stovkami informací, nestačí dát jedno oznámení na Facebook a plakátek na nástěnku. Chcete to trochu větší snahu. Chápu, že mladé generaci už staří bardy nic neříkají. Ani takoví, kteří se na české kulturní scéně pohybují víc než šedesát let. V oblíbě jsou jiní, mladší herci, i zábava se posunula někam jinam. Ale tohle město není zase tak mladé, aby si ty staré bardy nepamatovalo.

Dost často slycháváme, že v Bělohradě se nic neděje, že je tu málo kulturních akcí. Možná si někteří lidé stěžují právem, možná jsou to jen chroničtí remcalové, kteří si už ze své podstaty stěžují úplně na všechno. A když se pak nějaká kulturní akce koná, nikdy nepřijdou. Nevím, čím to je. Víím jen, že mi v té skoro prázdné aule školy bylo trapně. Za nás – za kulturní středisko – i za město.

Druhý den jsem se ptala spousty lidí, proč nepřišli. Jen málokdo mi řekl, že Krampol není jeho krevní skupina. Většina řekla, že by rádi přišli, ale vůbec to nevěděli. Facebook nemají a plakátku si nevšimli. Nedívím se, zjistila jsem, že na některých vývěskách (hlavně na vesnicích) byl už přelepený jinými akcemi.

Jinak – večer to byl pěkný. Vzhledem ke komorní atmosféře se každý mohl zeptat na cokoli, nakonec to bylo uvolněné a milé setkání. Jiří Krampol nezástal nic dlužen své pověsti vtipného vypravěče. Zdatně mu sekundoval herec a zpěvák Šimon Pečenka, který obstaral hudební část vystoupení. Vzhledem k tomu, že diváků bylo málo, mohl každý požádat o písničku podle vlastního výběru. Z popu nebo třeba z muzikálu. Nakonec se Jiří ochotně se všemi vyfotil a zájemcům podepsal svou životopisnou knihu. Vážně to bylo pěkné. Takže až (nebo pokud vůbec) zase nějaký starý bard do Bělohradu dorazí, přijďte. Třeba budete tak spokojeni a mile naladěni jako my po večeru s Jiřím Krampolem.

Hana Marie Körnerová, foto: Petr Laušman

Pozvánka

Zvu vás na akci s názvem „Knižní lázeň“, která se uskuteční v parku u zámecké oranžerie 1. září. „Knižní lázeň“ pořádáme společně s MKS Lázně Bělohrad a svou myšlenkou navazuje na Knihobraní, které se uskutečnilo minulý rok v srpnu. Celý den vás bude čekat zajímavý program, který potěší čtenářstvo všech věkových kategorií. Kromě dílen tu bude i divadlo, koncerty, čtení či stánky s knihami. Nebude chybět ani občerstvení ve formě kávy, pochutin a také piva z místního létajícího pivovaru Hoax. Sledujte webové a facebookové stránky knihovny a MKS, kde se brzy objeví více informací. Všichni jste srdečně zváni do parku!

Knihovnick Jan Vilda

VÝMĚNA PODLAHY V TĚLOCVIČNĚ

ZÁKLADNÍ ŠKOLY

V tělocvičně bělohradské základní školy se vybouřila podlaha. Na základě toho město zadalo odborné firmě VODIZOL, s. r. o. zjištění příčin závady. Sondou bylo zjištěno, že pod podlahu natéká dešťová voda z venkovního prostoru. Kvůli tomu, že závada je rozsáhlejšího charakteru, muselo se přistoupit k sundání stávající palubovky a nyní bude město hledat firmu, která provede izolační práce, aby mohla být do tělocvičny položena nová podlaha. Vzhledem k rozsahu prací, výběru firmy a nutnosti vysušení podlahy se bude v tělocvičně cvičit nejdříve za tři čtvrtě roku. (las)

VÝMĚNA KŘÍŽE V HORNÍ NOVÉ VSI

Dřevěný kříž na kraji Mládežnické ulice musel být po poměrně krátké době vyměněn. Původní kříž z měkkého dřeva byl nahrazen dubovým, který zhotovil pan Jaroslav Najman. Plechové tělo Krista bylo zachováno, došlo pouze k jeho přemalování. To provedl, stejně jako původní malbu, Petr Stuchlík. Kříž bude v dohledné době vysvěcen. Obnova kříže přišla město na cca 25 tisíc korun.

Kříž v Horní Nové Vsi je velmi starý, objevuje se na tomto místě už na prvním, josefském vojenském mapování z druhé poloviny osmnáctého století. Vedla tudy poměrně důležitá

Kříž v padesátých letech minulého století

cesta, vedoucí z Hůry, brodem přes Javorku, který byl v místech dnešního rozhraní Prostřední a Horní Nové Vsi, dále vedla jižně od dnešní cesty u Jiskry úvozem k našemu dřevěnému kříži. V tomto prostoru se rozdělovala na cestu k Lánům, na místní cestu na Německý kopec a hlavní cestu vedoucí na Křížovku, lesem pak na Příbyslav a Novou Paku. Na historické fotce stažené ze „Staré pohledy a fotografie LÁZNĚ BĚLOHRAD“ stojí kříž ještě osamoceně v polích nad Horní Novou Vsí. (las)

OBNOVA PLASTIKY NA PARDOUBKU

Nic netrvá věčně. Ani dřevěné plastiky na cestě kolem rybníka Pardoubku nepřecháží zub času a musí být vyměněny. Tak i přes pečlivou údržbu města se čas projevil na dřevorezbě křes-

la Pána lesa a byla potřeba jeho výměna. Město proto objednalo u řezbáře Jana Paďoura z Jaroměře křeslo nové, které bylo na začátku prázdnin usazeno na místo. Původní křeslo město darovalo skautům a doslouží na skautském plácku. (las)

A ZNOVU VANDALOVĚ

Tentokrát se zaměřili na plachtu pódia v zámeckém parku. Dvakrát za sebou profízlí a poničili zadní čelo krycí plachty. Ničit něco jen tak, pro nic za nic nemá odůvodnění. Snad by pomohla všímavost nás všech, nebo prostě nic nedělat, a kde není plachta, není ani poškození, ale ani koncerty. (las, vích)

Již sedmá rybářská čtyřicítka

Od pátečního podvečera 7. července do nedělního dopoledne měli rybáři rybník na Byšičkách opět jen pro sebe. Konal se zde totiž sedmý ročník oblíbené Bělohradské čtyřicítky.

Organizaci závodu zastřešují manželé Monika a Dan Vojtíškoví a s pořádáním jim pomáhá zapálená parta dobrovolníků. Paní Monika krátce přibližuje letošní klání:

„Jako v loňském roce k soutěži nastoupilo třináct závodních dvojic. Dohromady všichni soutěžící ulovili za čtyřicet hodin 277 bodovaných ryb o celkové délce 14 032 cm. Již potřetí zvítězili Martin Bernard s Michalem Suchým s 45 ulovenými rybami v celkové délce 2403 cm. Tato dvojice se pyšní i největší ulovenou rybou, 82 cm dlouhým amurem. Druzí skončili Jan Těhniček s Leošem Vojtíškem, kteří s 27 rybami o celkové délce 1389 cm porazili o jednu rybu a 122 cm dvojici Miroslav Valtera – Milan Dušek. Za pořadatele bych chtěla poděkovat všem soutěžícím za sportovní chování a pořadatelům, kteří zabezpečovali zúčastněným závodníkům perfektní zázemí. Samozřejmě velký dík patří sponzorům (pekařství Josef Rýdl, Filipa, FEE Transport, pneuservis Dvořák, město Lázně Bělohrad, pracovní oděvy Portyx), bez jejichž podpory by tuto akci bylo obtížné zrealizovat. Letošní ročník je u konce, ale mezi závodníky nebylo možné přeslechnout, jak se spolu loučili slovy: TAK ZASE ZA ROK.“

Jaroslav Voves, foto: autor

Slečny 3

Vážení, dejte si vychlazené Chardonnay,
splín zmizí, ne že ne.

Navrch Matějkovy eritoky básně,
Bude fajn, bude krásně (eč)

Milena

Mileno, jak pozoruji
tvoje láska zvadla
pročpak když tě pomiluji
tak zašeptáš: Padla?!

Tereza

Byl jsem včera u Terky,
neb mám o ní zájem,
přinesl jsem baterky a zaplatil nájem.
Potom místo lásky hrátek
pod keřem či za bukem
jako každý sudý pátek
hřešili jsme – s noutbukem!

Nataša

Ta holka je krasavice,
a ten její kožíšek,
bažím po něm tři měsíce
vskutku tvrdý oříšek!

Linda

Zeptal jsem se Lindy,
proč má ráda Indy.
ŘEKLA: „Až mě blahem mrazí
Indi nejsou nikdy nazí.
Když jdu s nima do vany
vždycky mají turbany!“

Zlata

Milá Zlatka, ta si vzala
Z Pentagonu generála
A díky její toleranci,
prý jsme dneska v alianci!
Tak díky, Zlato – za to NATO.

Tonda Matějka

CYKLISTICKÁ MLÁDEŽ ZÍSKÁVALA V BĚLOHRADĚ MISTROVSKÉ TITULY

Třetí červencový víkend čekal na naděje silniční cyklistiky republikový vrchol sezóny. MČR mládeže probíhalo ve dvou dnech. V sobotu 15. července poměřili závodníci síly v časovce jednotlivců a v neděli je pak čekal závod s hromadným startem. Pořádání cyklistický svaz svěřil královédvorskému cyklistickému klubu Carla.Kupkolo, který si již závody na těchto tratích odkoušel pořádáním jednoho zastavení loňského Techniserv Cupu.

Start sobotní časovky byl před bělohradskými lázněmi u odbočky na Brtev a v minutových intervalech startér posílal závodníky na miletínskou silnici, na které se otáčeli před Miletínem a cílovou čáru protínali na konci rovinky před Bažantnicí. Jelikož počasí na tento den nachystalo pravý letní den, závodníky nečekal jen boj s časem, ale museli se poprat i s pořádným vedrem.

K nedělnímu závodu s hromadným startem naopak nastupovala kategorie mladšího žactva za vydatného deště. Brzy se však počasí umoudřilo, a tak se i druhý mistrovský závod vydařil. Závodníci startovali před radkyňskou firmou DOPS a absolvovali okruhy přes Příbyslav, křižovatku u novopackého pivovaru a Štíkov.

Mistrovské tituly byly rozdány v sobotu i v neděli vždy pro kategorie kadetek, kadetů, staršího a mladšího žactva. Náš region reprezentovala bříšťanská Vanesa Boháňská, závodící za EXPRES CZ – TUFO TEAM KOLÍN, která v neděli obsadila v kategorii starších žákyň třetí místo.

Jaroslav Voves, foto: autor

Cyklopoint Cup pokračoval dalším závodem v úterý 11. července. Tradiční Brteveské XC připravila sehraná parta nadšenců kolem Martina Šubra. Na startu u Pardoubku se sešla necelá čtyřicítka závodníků, která se musela poprat s tratí v opravdovém letním odpoledni. Po absolvování zaváděcí pasáže najel v Brtvi peloton na pětikilometrové okruhy vedoucí převážně Hůrou. S tratí za úmorného vedra si nejlépe poradil Sebastian Vlček z MON-DRAKER Racing teamu a stal se tak absolutním vítězem. Celkově druhý skončil nejlepší junior Marek Foltýn z Bakako Nová Paka a v kategorii M2 zvítězil Novopačák Daniel Polman z Ultra Paka Racing Teamu. Z Bělohradských si nejlépe vedl Lukáš Kraus, závodící v barvách Carla.Kupkolo, který druhým místem ve své kategorii obsadil celkové čtvrté místo.

Jaroslav Voves, foto: autor a P. Laušman

15. ROČNÍK

„IKSCÉČKA“ BYL OPRAVDU HORKÝ

Sebastian Vlček

Dan Polman

Lukáš Kraus 25

BĚLOHRADŠTÍ FOTBAŘI

A mužstvo, vítěz 1. A třídy

Oslava po rozhodující penaltě

Oslavy

BALISTÉ VYHRÁLI 1. A TŘÍDU

Kuba Lonér – rozhodující penalta

A družstvo mužů, pod vedením trenéra Tomáše Marka a jeho realizačního týmu, se umístilo po 30 kolech v sezóně 2022–23 na prvním místě 1. A třídy. A po čtyřech letech se vrací do krajského přeboru. „Jízda“ v celé sezóně byla neskutečná, ale nakonec vše vyvrcholilo jak ve správném filmu.

Byla sobota 17. června a v posledním kole jsme přivítali rivala ze Železnice. Zápas rozhodoval úplně o všem. Samozřejmě důležitou roli měl i výsledek souběžně hraného zápasu Lokomotiva HK – Česká Skalice, když hosté chtěli také postoupit. Takže na dvě místa do přeboru byli tři kandidáti. My jsme věděli, že vše máme na svých kopačkách. Nám stačilo získat bod, tzn. remizovat, Železnice musela vyhrát. Naopak naše prohra by znamenala třetí místo a konec postupovým nadějím.

Zápas začal v 15:00 a na stadionu v Bažantnici byla největší návštěva fanoušků za celou stoletou letou historií bělohradské kopané. 650 diváků vidělo nádherný fotbal, který měl vše, co fotbal má mít. Chorea a povzbuzování fandů, skvělé výkony hráčů a v neposlední řadě obrovské emoce. Bělohrad šel do vedení již v šestou min. zásluhou Kuby Hrnčíře, ale Železnice zápas v druhé půlce otočila. Kýženou remízu 2:2 trefil v 72. min. Jirka Odvárko. Po závěrečném hvizdu a remíze na Lokomotivě přišel první výbuch emocí. Postupujeme do krajského přeboru!!! My jsme však toužili celou soutěž vyhrát. A to znamenalo uspět v penaltovém rozstřelu. Ten jsme nakonec vyhráli 4:2, když rozhodující penaltu proměnil kapitán mužstva Kuba Lonér. A pak přišel druhý, neskutečný gejzír emocí hráčů a fanoušků. Jsme první, jsme MISTŘI!!!

Přímo na hřišti pak předali zástupci KFS domácímu týmu vítězný pohár a hráči převzali obligátní kšiltovky. A pak se jen slavilo, tancovalo a děkovalo skvělým fanouškům.

Úspěch bělohradské kopané umocnilo i B družstvo mužů, když vyhrálo okresní pohár. Ve finálovém utkání porazilo Lužany 3:1. V okresním přeboru pak obsadilo 2. místo a po odmítnutí práva postupu vítěznými Robousy přijalo výzvu a od příští sezóny se představí v 1. B třídě.

Poprvé v historii našeho klubu budeme mít v krajských soutěžích dvě družstva v mužské kategorii.

-bican-, foto: Jana Freiberková

B mužstvo, vítěz poháru OFS

Házenkářky na Republice

Lázně Bělohrad a národní házená vždy patřily k sobě. Je potěšující, že i dnes mají žákovská družstva zastoupení v soutěžích mládežnických kategorií a některým se dosaženými výsledky daří navázat na historické i nedávné úspěchy. A bělohradské žákyně budou rozhodně právem hodnotit uplynulou sezónu jako hodně vydařenou.

Soutěže mají národní házenkáři rozdělené do šesti oblastí, ze kterých vítězové postupují na Mistrovství ČR. Družstva z druhých míst pak čeká vrchol sezóny na Poháru ČR.

No, a bělohradské mladší žákyně obsadily ve Východočeské oblastní soutěži druhé místo za favorizovaným Sokolem Krčín, který z MČR dokonce přivezl bronz.

Vyprávění trenérského tria Zlatky Fofové, Hany Zárybnické a Petra Chemišince jsem vtěsnil do následujících vět:

„Už postup na takhle vrcholný podnik byl pro celé naše družstvo obrovský úspěch. Pohár pořádal středočeský Bakov nad Jizerou a zázemí nám poskytl místní kemp s bydlením v útulných chatičkách. Samotný turnaj probíhal v termínu od 16. do 18. června. Na jednom hřišti se ve třech dnech spolu vzájemně utkala všechna družstva a hned v prvních zápasech musely holky bojovat i s vydatným deštěm. Aby to v té vodě tolik neklouzalo, osvědčilo se nám používat přes boty navléknuté ponožky, a protože obětavým pořadatelům běžely domácí sušičky naplno, k dalšímu zápasu už bylo možné nastoupit v suchém oblečení. O víkendu se již počasí umoudřilo, a tak i na hřišti hned panovala lepší nálada. I když naše žačky sváděly se soupeřkami vyrovnané boje, z pátečních a sobotních zápasů si odnesly porážky. Škoda jen, že nedokázaly proměnit ve svůj prospěch především vyrovnaný zápas s TJ Žatec. Výsledkovou chuť si spravily až v neděli, kdy hladce převálcovaly domácí Sokol Bakov a celkově skončily na 5. místě.

Tahouny mančafu byly holky, které letos v této kategorii končí a nová sezóna už je čeká ve starších žákyních. Z celého družstva dýchal týmový duch a na starších i mladších děvčatech bylo znát, že na hřišti panuje opravdovská házenkářská nálada. Z turnaje si odnášejí zkušenosti, které těm starším umožní lépe se zabydlet v nové kategorii a menším pak pomohou snadněji vybudovat nový tým.

Nezapomenutelnou náladu určitě navodila i nová trička a sportovní atmosféru vytvořil fanclub rodičů, který se v neděli rozrostl na početnou diváckou kulisu. Nejvíce ale holky vždy před zápasem povzbudil pokřik: BĚLOHRAD HEJ, BĚLOHRAD HEJ HEJ, BĚLOHRAD JE NEJ.

Bělohradská házená však měla zastoupení i na MČR. Jelikož letos bělohradské starší žákyně nenaplnily samostatné družstvo, některá děvčata dojížděla hostovat do Sokola Krčín. Z první příčky oblastní soutěže družstvo postoupilo na MČR do západočeského Týmákova, kde obsadilo shodně s jejich mladšími kolegyněmi třetí místo. A tak bronzové medaile jsou díky těmto děvčatům vlastně trošičku i bělohradské.“

autor: Jaroslav Voves, foto: archiv účastníků poháru

Mažoretky se opět kvalifikovaly na světový šampionát

Představovat dnes bělohradským občanům úspěšné mažoretky Annu Blímovou a sestry Noru a Valérii Kordíkovy (viz BL 5/2014, 6/2015, 5/2018, 6/2016, 6/2021 a 5/2022) je asi zbytečné. Jen přestěhovat všechny jejich doposud nasbírané trofeje by obnášelo pěknou fušku a najít Bělohradčáka, který nikdy o úspěchu alespoň jedné z nich neslyšel, by také nebylo jednoduché. V každém sportu platí, že start v roli favorita je vždy obtížný a hodně zavazující. A v takové situaci se nyní nacházejí nejen tyto tři mažoretky, ale i celý tým nastupující do soutěží v pódiových skladbách.

Přesto se s tímto břemenem dokázaly poprat a obsazením na medailových pozicích v domácích šampionátech se opět kvalifikovaly na srpnové MS v Ostravě.

Umístění na MČR v pražském Radotíně a na MČR velkých sestav v Ostravě:

VALÉRIE KORDÍKOVÁ

SOLO POM POM	4. MÍSTO
DUO BATON	3. MÍSTO
DUO MIX	2. MÍSTO
DUO POM POM	4. MÍSTO
MINI FORMACE BATON	2. MÍSTO
MINI FORMACE POM POM	3. MÍSTO
MINI FORMACE MIX	1. MÍSTO
VELKÁ FORMACE POM POM	2. MÍSTO
VELKÁ FORMACE BATON	2. MÍSTO

NORA KORDÍKOVÁ

SOLO BATON	3. MÍSTO
SOLO POM POM	5. MÍSTO
DUO BATON	3. MÍSTO
DUO MIX	2. MÍSTO
DUO POM POM	4. MÍSTO
MINI FORMACE POM POM	3. MÍSTO
MINI FORMACE MIX	1. MÍSTO
VELKÁ FORMACE POM POM	2. MÍSTO
VELKÁ FORMACE BATON	2. MÍSTO

ANNA BLÍMOVÁ

MINI FORMACE POM POM	3. MÍSTO
VELKÁ FORMACE POM POM	2. MÍSTO
VELKÁ FORMACE BATON	2. MÍSTO

Jaroslav Voves, foto: archiv

1

Historické fotky
z Lázní Bělohradu
foto - MUDr. Mladý - 1946

2

Paluba se stolky na Hlubokém

3

Lod'ky na Hlubokém

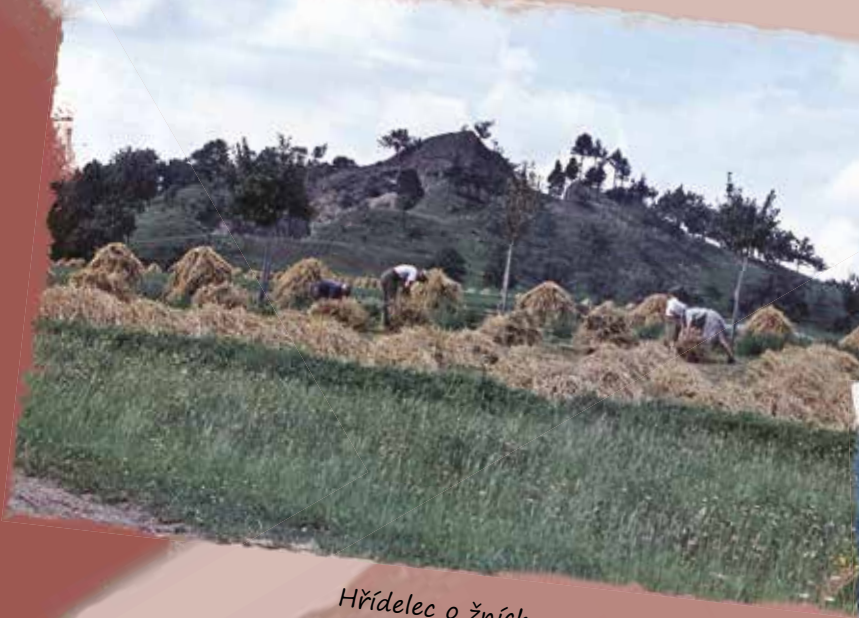
5

Nandávání večere na skautském táboře

4

Skokani na Hlubokém

Občerstvení o žních

6

Hřídelec o žních

7

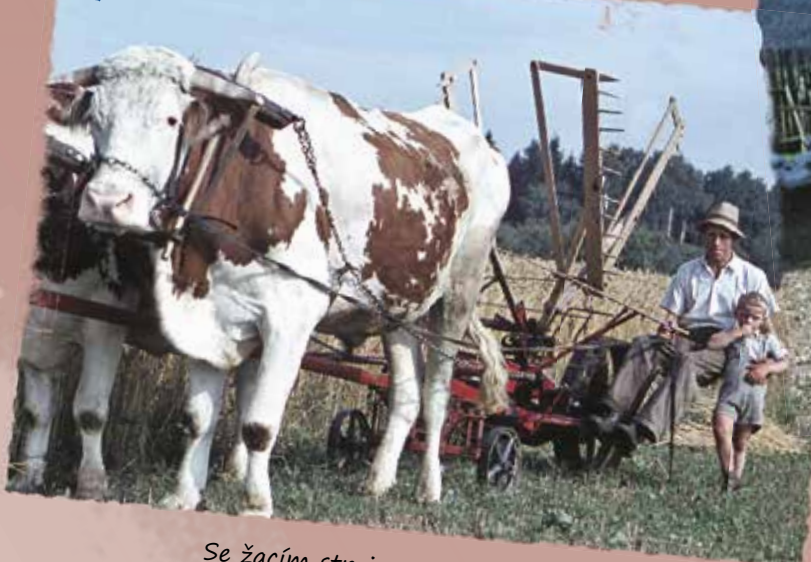
Hřídelec

8

Dětské hry na Malém náměstí

9

Se žacím strojem to jde rychleji

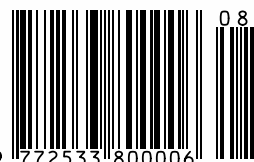
10

Na dvoře

ISSN 2533-8005

9 772533 800006

0 8